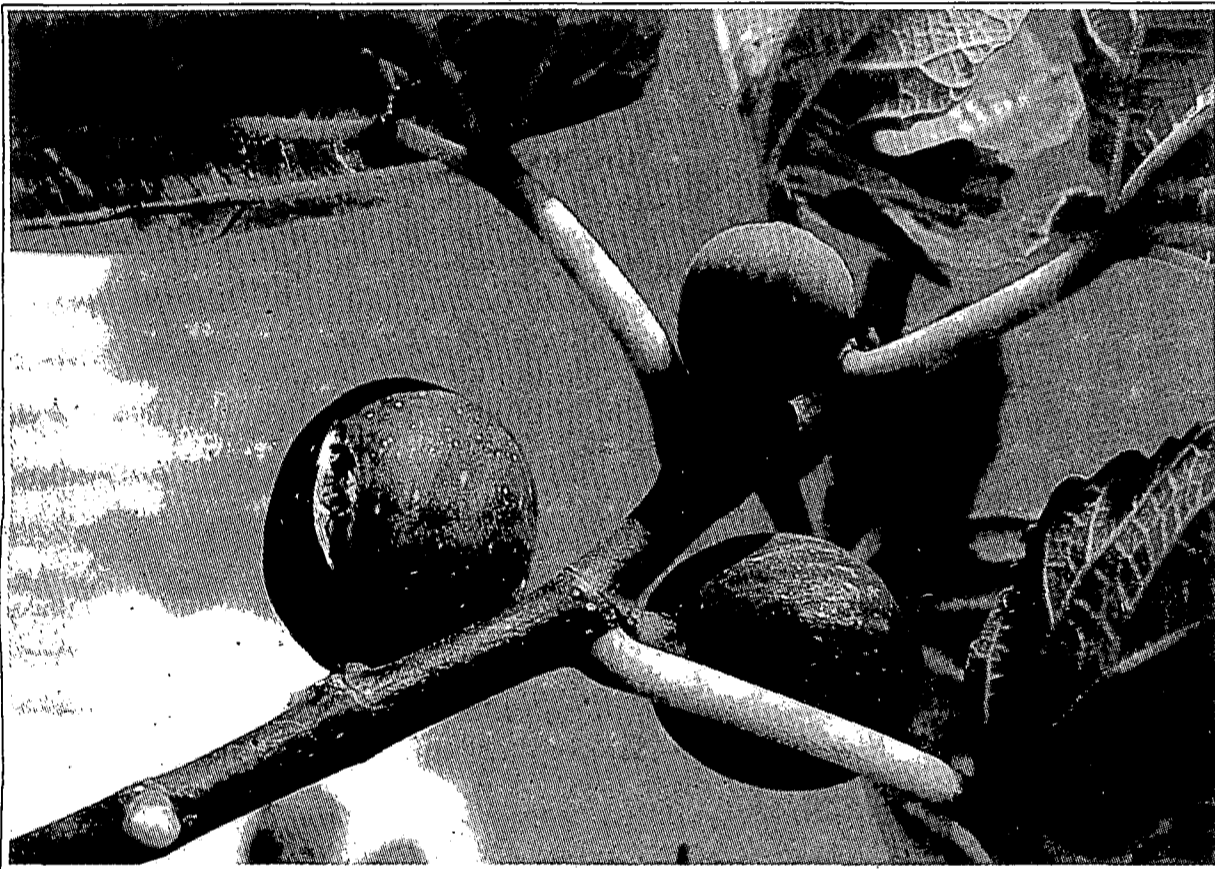

Del Concili Provincial n'esperem una embranzida pasqual

Pasqua, un temps de donar fruit

Com diem en el nostre *editorial*: «les nostres diòcesis viuen la Pasqua d'enguany en plena celebració del Concili Provincial. Ja han estat inicialment impulsades les propostes sobre l'anunci de l'Evangelí i els sagraments i s'està treballant en la sol·licitud pels més pobres i marginats i en la comunió de les nostres esglésies. N'esperem molt, del Concili. Més que cap altra cosa —millores puntuals sempre necessàries— n'esperem una embranzida pasqual, un nou ardor en els cristians de Catalunya que ens permeti d'aportar al nostre poble el goig de la salvació». Embranzida pasqual, nou ardor... no són possibles sense una profunda i sincera conversió.

Sobre el Concili, informacions i comentaris de Núria Oriol i Marcel·lí Joan i Alzinella a pàgines 7, 8 i 10

SUMARI

3 Lectura i glossari de l'encíclica « <i>Evangelium vitae</i> »	I <i>Llindar</i> : ¿Està l'Església aïllada de la societat?
6 Entrevista amb el bisbe Elio Sgreccia sobre l'« <i>Evangelium vitae</i> »	IV Anàlisi mèdica de la Passió i Mort de Crist, per Francesc Gamissans
14 Vic inaugura el museu del Pare Claret	18 «El Déu dels poetes», un cicle de conferències

«Evangelium vitae»

C.C. publicarà el text íntegre al núm. 814, després de Setmana Santa i del número extraordinari de Sant Jordi. Les persones o parròquies que vulguin disposar de més exemplars, els poden reservar trucant a C.C. promoció i vendes: tel. 490 59 88.

La violència ètnica està provocant centenars de víctimes

Burundi, crucificat

Desenes de milers d'hutus s'han refugiat al Zaire fugint dels combats que, a Bujumbura, la capital del país, enfronten els milicians hutus contra l'exèrcit burundès dominat pels tutsis. Les víctimes es compten ja per centenars. Com el seu veí Rwanda, Burundi es veu amenaçat per una explosió de violència ètnica entre els hutus (85% dels 5,4 milions d'habitants) i els tutsis que són minoritaris (15%). D'altra banda, les tropes de Tanzània estan impeding per la força que els refugiats que fugen de Burundi penetrin en el país. L'èxode s'intenta aturar a trets de fusell. Assistim, doncs, a un nou genocidi, enmig de la passivitat internacional. Burundi, poble crucificat, necessita de la solidaritat internacional. I necessita també, i molt, de la nostra pregària.

Editorial

Bona Pasqua de Resurrecció!

La llum de Pasqua —la llum de Crist— resplandeix en tots nosaltres i, més forta que totes les nostres diferències, ens integra en una mateixa claror.

Les ferides del Senyor ressuscitat han esdevingut definitivament lluminoses i anuncien que totes les ferides dels homes tenen la mateixa vocació. Per això si tot l'any ens sentim units en el dolor —tribulacions, malaltia, mort— el diumenge de Pasqua ens reconeixem, sobretot, germans en la resurrecció, cap a la qual caminem amb Jesús que ens precedeix. Compartim una mateixa esperança de vida. Una esperança capaç de generar entre nosaltres una comunió infinitament més forta que la solidaritat que ens dona l'espera comparti-

da de la mort.

¿Se'ns veu prou aquesta comunió joiosa o tenim la llum de Pasqua —la llum de Crist— amagada sota el mesuró? ¿Són les nostres comunitats punts lluminosos d'esperança, oberts i assequibles, comunicatius... o s'empanteguen en els aiguamolls inacabables de les disputes domèstiques i de la mediocritat d'una fe sense ardor? A cada parròquia, a cada església, la nit de Pasqua encenem el ciri pasqual amb el foc nou. Ara ens cal mirar-nos com a tocats per la llum pasqual i cridats, per damunt de tota altra cosa, a dur-la als germans.

Quan ens desitgem una bona Pasqua de resurrecció —i nosaltres ho fem, des d'aquí, per a tots els lectors de

Catalunya Cristiana— expressem el nostre anhel que el Senyor ressuscitat estigui de debò al centre de la nostra vida personal i de la vida de l'Església. Les nostres diòcesis viuen la Pasqua d'enguany en plena celebració del Concili provincial. Ja han estat inicialment impulsades les propostes sobre l'anunci de l'Evangeli i els sagraments i s'està treballant en la sol·licitud pels més pobres i marginats i en la comunió de les nostres esglésies. N'esperem molt, del Concili. Més que cap altra cosa —millores puntuals sempre necessàries— n'esperem una embranzida pasqual, un nou ardor en els cristians de Catalunya que ens permeti d'aportar al nostre poble el goig de la salvació.

Tribuna

D'Herodes a Pilat

Jordi Bassas i Ribalta

Escriptor i teòleg

Passió de Nostre Senyor, segons sant Lluç. Davant d'Herodes Jesús calla, no diu ni paraula. L'altre, el tetrarca de Galilea, s'alegra moltíssim de poder veure per fi aquell famós miracler de tanta anomenada, però al final acaba perdent la paciència davant del seu mutisme. I l'engega de nou cap al procurador romà. Jesús va d'Herodes a Pilat, com diu la dita catalana, però aquest cop de veres. Resultat imprevisit: allò posa punt final a una vella enemistat entre els dos egregis personatges. No en sabem gairebé res d'aquella enemistat, però si el primmirat de Lluç l'esmenta no serà perquè sí.

El Jesús de la Passió sempre té alguna paraula a punt per a tothom: interrogadors, botxins, curiosos, autoritats; també per a qui l'ha traït i per als qui l'abandonen. Però, per a Herodes no en té cap ni una. ¿Potser ja li ho diu tot amb el seu silenci? ¿Potser aquell home corromput

fins al moll de l'os seria incapaç d'entendre'l? Però, ¿és que potser li han entès gaire més coses els seus estaquirotos de deixebles, o la clericalla del Temple, o el murri de Pilat convençut de la seva innocència? ¿Què d'especial podria motivar el silenci de Jesús davant de l'Antipes, per més adúlter que sigui? ¿No havíem quedat que venia a salvar pecadors i no justos?

«Digueu a aquesta guineu: Vet aquí que trec dimonis i faig guaricions avui i demà, i al tercer dia se m'acaba». Enigmàtica resposta de Jesús a uns fariseus que l'avisaven que Herodes el volia ma-

tar a Jerusalem (Lluç 13, 32). Anem a pams. La guineu roba l'aviram de nit quan l'amo del corral no hi és: és la figura del Maligne, que avui de forma secularitzada en diríem del Corrupte. Però hi ha dues formes de ser corrupte: l'una, cedint a les febleses de la carn i de la sang; l'altra, cedint a l'egolatria i a l'ambició de poder. Tornem a la Passió. Pilat no era cap angeló, però havia patit la dura disciplina militar abans d'arribar al poder. Herodes, titella del poder romà, només vivia per a l'opulència i els vicis. Per a Pilat, Jesús era un cas polític difícil de resoldre. Per a Herodes, un simple es-

pectacle més per distreure el seu oci.

Dos personatges que la Passió ha convertit en símbols per a la posteritat. Herodes, sarcàstic i endurit de cor, només pot rebre el silenci absolut de Déu com a resposta. Pilat, sacsejat pels dubtes i presoner de l'escepticisme, simbolitza l'ambigüitat dels poders d'aquest món, de la política en general. Déu hi pot dialogar. Els Herodes de tots els temps no es mullen mai: el món i els seus problemes només els serveixen d'espectacle divertit. Els Pilats, en canvi, s'han de retratar dia rere dia: encara que menyspreïn els altres han de fer com si s'hi interessessin; i amb la força del costum poden arribar fins i tot a interessar-s'hi.

En la nostra llengua *anar d'Herodes a Pilat* vol dir anar de corcoll, sense, rumb fix. Per l'evangelista Lluç, la cosa varia. Potser vol dir anar del Jesús espectacle al Jesús instaurador del Regne. De fet Lluç acaba la seva obra escrita —en el llibre dels Fets—, amb Pau predicant als gentils a la mateixa seu de l'Imperi.

...hi ha dues formes de ser corrupte: l'una, cedint a les febleses de la carn i de la sang; l'altra, cedint a l'egolatria i a l'ambició de poder

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardulet, VIC

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Llàmarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per
MEMBRE DE LA UCIP

Una lectura d'«*Evangelium vitae*», argument per argument

Vaticà

El «no matar» per a l'home del 2000

ROMA.— Dividida en quatre capítols, l'onzena encíclica de Joan Pau II confirma la pròpia originalitat quan s'intenta d'alguna manera classificar-la dins els esquemes habituals, perquè hom se n'adona tot seguit que, encara que afronti en profunditat com mai no ho havia fet abans temes com l'avortament, la bioètica, l'eutanàsia, seria gairebé reductiu qualificar-la d'«encíclica moral», almenys pel fet que projecta, extensament i profundament, els seus arguments sobre la cultura i sobre la societat del nostre temps.

D'aquesta manera seria reductiu qualsevol altre intent de definició. Aleshores, no queda cap altra solució que intentar pensar en una nova encíclica col·locada transversalment pel que fa a les deu precedents, a les quals està vinculada inequívocament.

Introducció.— (3 paràgrafs; punts 1-6). Una característica, de la «inclassificabilitat» de l'*Evangelium vitae*, que es deixa fàcilment intuir des de les primeres pàgines. En els dos primers paràgrafs (*El valor incomparable de la persona humana; Les noves amenaces a la vida humana*) tracta breument tots els temes que desenvoluparà en pàgines successives, mentre que en el tercer (*En comunió amb tots els bisbes del món*) ressegueix significativament la trajectòria que ha conduït a aquest document. I que, a partir del Consistori extraordinari del 4-7 d'abril de 1991, al final del qual els cardenals demanaren al Papa un document magisterial «fort» sobre la defensa de la vida, demostra com n'han estat d'extenses les consultes que han precedit el text definitiu.

Capítol I.— *Les actuals amenaces a la vida humana* (5 paràgrafs; punts 7-28). En aquestes pàgines Joan Pau II reflexiona sobre els punts clars i foscos de la situació actual i palesa com les diverses amenaces a la vida —avortament, eutanàsia, experimentació sobre embrions— sostreuen a la democràcia les seves bases morals i, en conseqüència la deixen a mercè d'aquella cultura de la mort que amenaça l'home i la civilització. Això no significa que hom s'hagi de resignar i, més encara, no manquen llavors d'esperança que

difonen en el món *La civilització de la vida i de l'amor*.

Capítol II.— *El missatge cristià sobre la vida* (11 paràgrafs; punts 29-51). Heus aquí la meditació sobre el missatge cristià sobre la vida, de la qual deriva la resposta a aquella que és la pregunta decisiva: «¿Per què la vida és un bé? ¿Per què la vida és sempre un bé?». Gratuïtament, subratlla Joan Pau II, el Pare crida a cada home, en el seu Fill, a participar de la plenitud de la vida divina, convertint-se en «fills en el Fill». La dignitat sublim de la vida humana ressalta així no sols en la llum del seu origen, sinó més encara en la del seu final.

Capítol III.— *La llei santa de Déu* (6 paràgrafs; punts 52-77). Si els altres capítols són de naturalesa més aviat pastoral, aquesta és la part més específicament doctrinal del text, en la qual el manament «no mataràs» és il·lustrat en el context del nostre temps. Joan Pau II presenta aquí l'ensenyament de la fe, que indica el camí a tota acció pastoral. En aquest capítol es poden distingir tres grans àmbits temàtics: es precisa el significat del cinquè manament en el conjunt del missatge de la fe; són il·lustrats els seus imperatius ètics concrets; són proposades les conseqüències per a l'ètica de l'àmbit polític. D'avortament i eutanàsia es parla específicament en els punts 62 i 65, a propòsit dels quals el Papa es pronuncia solemnement compromentent la pròpia autoritat magisterial de successor de Pere.

Capítol IV.— *Per una nova cultura de la vida humana* (7 paràgrafs; punts 78-101). La vida com a responsabilitat. I la pregunta de Caïn —«¿Què potser sóc el guardià del meu

Les amenaces a la vida

- Mentalitat contraceptiva.
- Avortament.
- Infanticidi.
- Esterilització.
- Riscs relacionats amb les diagnòs prenatal.
- Pena de mort.
- Eutanàsia.
- Comerç d'armes.
- Desequilibri ecològic.
- Droga.
- Despreocupació en els trasplantaments.
- Política antidemogràfica.
- Experimentació genètica.

Els signes a favor de la vida

- Compromís de las famílies.
- Centres d'ajuda a la vida.
- Grup de voluntariat.
- Progrés de la medicina.
- Sensibilitat contra la guerra.
- Aversió a la pena de mort.
- Defensa de l'ambient.
- Desenvolupament de la bioètica.

germà?»— al voltant de la qual havia començat el discurs a l'inici del primer capítol, hi troba la resposta a la concreció d'accions tendents a promoure la vida; a les quals tots els creients estan cridats. En el centre d'atenció ha de posar-se especialment la família, realitzant aquell «gir cultural» necessari per contrastar la cultura de mort avui dominant.

La mare del Papa va arriscar la vida per no avortar

Segons el setmanari italià *Chi*, el Papa «va arribar al món perquè la seva mare es va negar a avortar». La revista diu que els metges desaconsellaren Emilia Kaczorowska, la mare de Karol Wojtyła, que dugués fins al final el seu tercer embaràs perquè hauria posat en perill la seva vida i la integritat del fill.

La mare del Papa s'hauria negat a avortar, «disposada a sacrificar la seva vida per la del seu fill». L'embaràs fou difícil, però el fill va néixer sa. Emilia Kaczorowska va tenir complicacions de cor i ronyó, i va morir als 44 anys, quan Karol en tenia només 8. (APIC)

Glossari de la nova encíclica

Heus aquí un glossari dels temes de la nova encíclica.

Avortament. «És un homicidi», «és l'homicidi deliberat i directe d'un ésser humà en la fase inicial de la seva existència», «és un delictes abominable» la responsabilitat moral del qual recau sobre tots aquells que «directament o indirectament contribueixen a dur-lo a terme», famílies, metges, sanitaris, i també els «legisladors que han promogut i aprovat lleis avortives».

Bioètica. L'experimentació sobre embrions humans «és un delictes», si no contempla el bé de l'embrió i es provoca voluntàriament la mort.

Contracepció. «Contradiu l'íntegra veritat de l'acte sexual com a expressió pròpia de l'amor conjugal».

Eutanàsia. És «un acte absurd i inhumà», símptoma d'aquella «cultura de la mort» que «fa aparèixer massa pesat i insuportable el nombre creixent de les persones ancianes i debilitades».

Família. El Papa sol·licita de les famílies una més gran obertura a l'adopció i a l'acollida d'infants abandonats.

Guerra. El segle XX serà considerat com una «època d'atacs massius contra la vida, una inacabable sèrie de guerres».

Inseminació artificial. Aquestes tècniques són «moralment inacceptables des del moment que dissocien la procreació del context íntegrament humà de l'acte conjugal».

Llei. La llei civil no pot transformar «el delictes en dret». Per tant qualsevol acte dels poders públics, que sigui un desconeixement o una violació dels drets humans és un acte que contrasta amb la mateixa raó de ser i per això té manca de tot valor jurídic.

Mort. Avui és la cultura dominant, basada sobre una falsa llibertat en la qual «tot és negociable, tot és fruit de conversió», també els drets de la vida.

Norma moral. Ha de ser el «punt de referència normativa de la mateixa llei civil».

Objecció de consciència. Els cristians estan cridats a l'objecció de consciència davant lleis que legitimen l'avortament o l'eutanàsia.

Pena de mort. Només en «casos

d'absoluta necessitat» es pot recórrer a la pena de mort, i aquests casos «són actualment molt rars, si no inexistents».

Reconciliació. Una crida a la reconciliació va adreçada a les dones que han avortat.

Excomunió. Per a qui procura l'avortament o és el seu còmplice val l'excomunió *latae sententiae*, és a dir, automàtica, no per condemnar, sinó perquè se n'adonin de la gravetat de la seva acció.

Totalitarisme. És allò en què pot transformar-se la democràcia, quan l'Estat es converteix en «tirà» i «presumeix poder disposar de la vida dels més indefensos».

Matar. Són especialment condemnats l'homicidi i el suïcidi fet a consciència, no per causa de depressió psicològica. És admesa la «legítima defensa».

Violència. És la de les guerres, però també la de la iniqua i injusta distribució de les riqueses.

Zel. És l'actitud amb què l'Església ha d'anunciar l'Evangelí de la vida, sense témer «hostilitat i impopularitat».

TAILÀNDIA

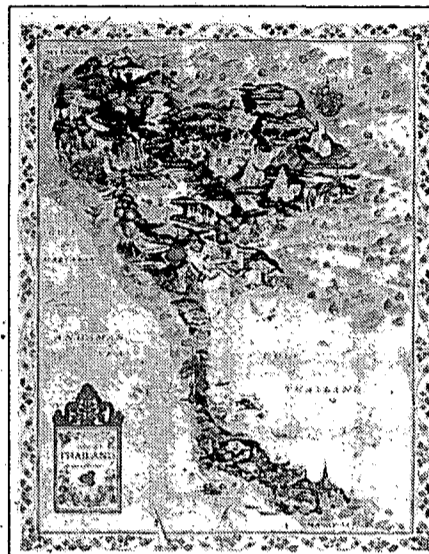
EL MÓN SIAMÈS

Del 20 d'abril al 3 de maig de 1995

Visitant:

- Bangkok • Damnoen Suduak
- Bang Pa In • Ayutthava
- Kampaenghèts • Sukhothai • Uttaradit
- Nan • Wat Phuynin • Wat Thuinin
- Chiang Rai • Triangle d'or
- Akkha • Chiang Mai • Pucket

Oberta la inscripció

PELEGRINATGE A: TERRA SANTA

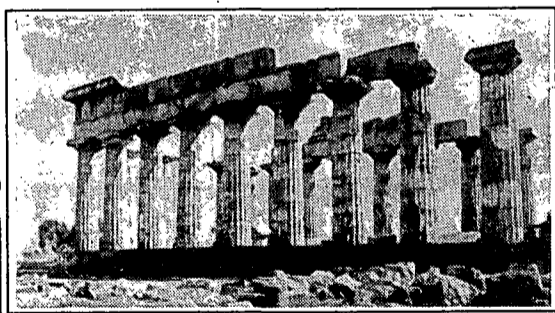
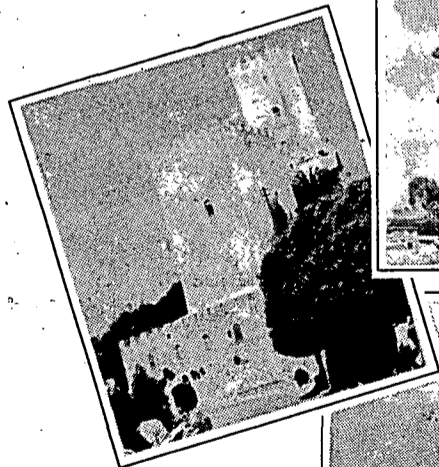
Del 15 al 24 de maig de 1995

Feu-vos «Pelegrins de la Paraula» visitant la Judea i la Galilea:

• JERUSALEM (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.) • BETLEM: camp dels pastors i basíliques • JERICÓ i la mar Morta • NATZARET i CAFARNAÛM, amb elllac de Tiberíades • CANÀ, el riu Jordà i el mont Tabor • AKKO i altres vestigis dels croats • CESAREA MARÍTIMA i altres vestigis romans, Mont Carmel, Jaffa, etc.

Feu del vostre viatge a Terra Santa una vivència inoblidable
PAS A PAS AMB EL NOU TESTAMENT,
seguint les directrius i la tradició transmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

DEMANEU-NE INFORMACIÓ - PLACES LIMITADES

SICÍLIA/MALTA

ILLES DEL MEDITERRANI
Arrels de civilitzacions i implantació del
cristianisme

De l'1 a l'11 de juny de 1995

- VISITANT: • Catània • Etna • Taormina • Siracusa
• Piazza Armerina • Agrigento • Selinunte
• Segesta • Palermo • Cefalu
• Malta • Illa de Gozo

Oberta la inscripció

Assistència tècnica **ULTRAMAR EXPRESS**

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

La JOC denuncia els contractes d'aprenentatge i demana que siguin substituïts pels de formació

Espanya

Gairebé dos milions de joves aturats a Espanya

MADRID.—La Joventut Obrera Cristiana (JOC) denuncia, a través d'una nota de premsa, «la precarietat a la qual es veuen sotmesos els joves amb Contractes d'Aprenentatge» i demanen la substitució de l'esmentat contracte per un de formació que, «assegurant unes condicions dignes, possibiliti la inserció laboral dels joves sense qualificació ni experiència laboral».

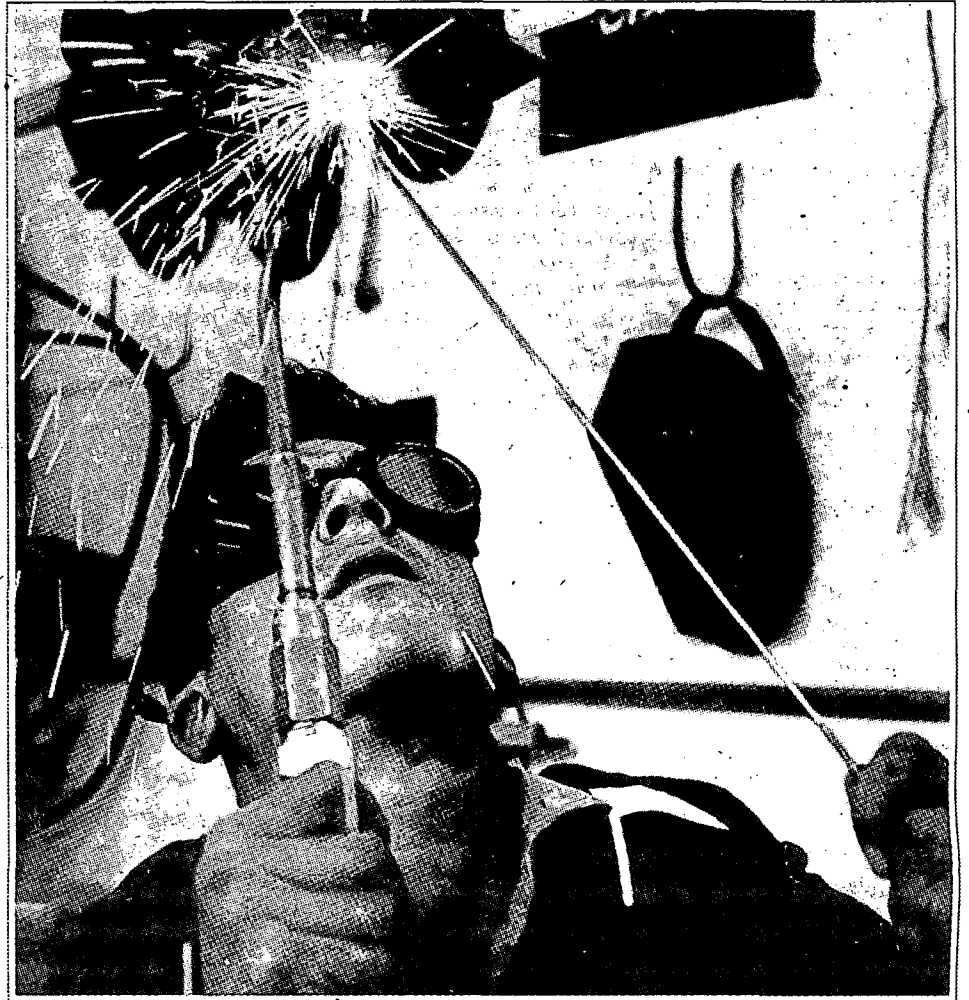
Segons les dades facilitades per la JOC, l'any 1994 es varen fer uns contractes d'aprenentatge a 221.180 joves, «dels quals més del 40 per cent tenien un sou per sota del salari mínim interprofessional». Per a la JOC, les condicions a les quals es veuen sotmesos aquests joves en el treball suposen un «auténtic atemptat contra la integritat de la persona». I denuncien que el Govern i els empresaris «puguin valorar positivament la realització d'uns contractes que el que fan es precaritzar la vida dels joves, suprimint alguns dels drets bàsics i fonamentals com són el d'un salari digne o la cotització per a la desocupació i Incapacitat Laboral Transitoria (ILT).

Igualment denuncien l'existència de 1.974.000 joves aturats «als quals se'ls està negant el dret al treball». En la seva opinió, «és altament preocupant el fet que d'aquests gairebé 2 milions de joves aturats, més del

55 per cent duen més d'un any en aquesta situació».

Trobada reivindicativa a Madrid

Aquestes són algunes de les denúncies que la JOC va fer el dia 1 d'abril, en una Trobada que va organitzar a Madrid i en la qual hi acudiren uns 2.000 joves de totes les Comunitats Autònomes. En aquesta Jornada es va llegir un manifest reivindicatiu i es va recollir 15.000 firmes en el centre de la ciutat. Amb aquestes accions es va obrir la Campanya que aquesta organització juvenil posa en marxa amb l'objectiu que es constitueixi el Contracte d'aprenentatge. Una altra de les activitats va ser una taula rodona en la qual hi van participar líders sindicals i el secretari d'Estat per a l'Ocupació, Marcos Peña. També hi va assistir el bisbe responsable de pastoral Obrera, que va dirigir unes paraules als assistents. (SIC)

«CATALUNYA CRISTIANA»

«Estat de comptes»

(del trasllat i del condicionament dels nous locals)

Benvolguts lectors,

En primer lloc volem agrair a totes aquelles persones que, al llarg dels últims mesos i de manera desinteressada mitjançant el seu donatiu, han col·laborat a reduir les despeses del trasllat.

Per l'interès i l'esforç que hi heu posat, us donem les gràcies i us exhortem que animeu a d'altres amics a què ens continuïn ajudant, perquè com podeu veure, encara estem molt lluny de la quantitat total invertida. (Xifres comptabilitzades a finals d'any).

Import de les inversions i despeses	9.054.657 ptes.
Import dels 109 donatius	4.629.528 ptes.
Dèficit actual.....	4.425.129 ptes.

Us demanem, doncs, el vostre suport i interès per ajudar-nos a retallar la diferència que encara tenim avui. Envieu els vostres donatius a qualsevol de les entitats bancàries que anotem a continuació, fent constar: «Donatiu trasllat Catalunya Cristiana».

Moltes gràcies

Banc de Sabadell	0081 0025 27 0001490358
Caixa de Pensions «la Caixa»	2100 3013 20 2200391741
Banc Espanyol de Crèdit	0030 2018 41 0085025172

IMPORTANT (per a la declaració de la Renda i Impost sobre societats)

Les persones físiques tindran dret a deduir-se:

«El 20% (20 per 100) de les quantitats donades per a la realització de les activitats de la Fundació en compliment dels fins previstos en l'article 42.1.a» (Art. 59.3 L.30/1994).

Les persones jurídiques:

Tindrà consideració de partida deduïble de la base de l'impost sobre societats, el 100% (100 per 100) de l'import dels donatius que es realitzin en favor de les fundacions a què es refereix la L.30/1994, amb el límit de:

«...no podrà excedir del 10% (10 per 100) de la base imposable prèvia a aquesta deducció, del donant, corresponent a l'exercici econòmic en què es realitza la donació...».

«Alternativament l'entitat donant podrà acollir-se als límits del 1% (1 per 1.000) del seu volum de vendes respectivament, sense que, en cap cas, l'aplicació d'aquests percentatges pugui determinar una base imposable negativa» (Art. 63.2 i 3 L.30/1994).

Internacional

El bisbe Elio Sgreccia ha estat un dels col·laboradors del Papa en la redacció de l'encíclica

L'«Evangelium vitae» no deslegitima els Parlaments

El bisbe Elio Sgreccia, secretari del Pontifici Consell per a la Família, un dels col·laboradors del Papa en la redacció de l'encíclica «Evangelium vitae», és un home que estima les posicions clares.

Luigi Accatoli

(Corriere della Sera)

—Sr. Bisbe, l'encíclica defineix com a «injustes i invàlides» les lleis que autoritzen l'avortament i l'eutanàsia. Conté, per tant, un desafiament als Parlaments que les han aprovat, encara més, és com deslegitimar-los.

—Un desafiament sí, una deslegitimació no. Definir injusta i invàlida una llei no significa deslegitimar el legislador, sinó denunciar l'error d'un acte seu. També un Tribunal Constitucional pot refusar una llei aprovada per un Parlament. En el nostre cas, no és un Tribunal Constitucional, sinó un Tribunal de consciència, qui emet un judici, en termes generals i no sobre l'acte d'un determinat Parlament.

—Però ¿qui autoritza a aquest tribunal de consciència que, en

definitiva és la Santa Seu, a interferir-se en l'activitat dels Parlaments?

—No hi ha necessitat d'autoritacions i no és una interferència. L'opinió pública té dret a controlar l'actuació dels Parlaments i també té dret a denunciar els seus eventuals actes injustos. L'Església parla en nom de tants batejats que són també ciutadans i que es reconeixen en el seu ensenyament: es fa, per tant, veu d'una part de l'opinió pública. Criticant els Parlaments i qualificant d'invàlid un acte seu els desafia a revisar-lo, reclama la seva legitimitat, no la nega. Qui ha denunciat la *tangentópolis* ha defensat la legalitat, no l'ha amenaçada.

—La denúncia de l'encíclica és tan dràstica que sembla manifestar una actitud d'avversió, o com a mínim, de desconfiança respecte a la democràcia.

L'encíclica subratlla que sovint la responsabilitat de la dona que avorta és menor que la de l'home que l'obliga a fer-ho, o que la abandona

—L'encíclica diu expressament que la democràcia és el millor dels sistemes, però afegeix que la seva moralitat no és automàtica: aquesta depèn dels valors que la democràcia encarna i promou. Per si mateix, el sistema democràtic és susceptible de tota classe de degeneració. El relativisme ètic pot posar una democràcia a l'arbitri dels interessos més forts. Afirmant que les lleis que autoritzen l'avortament i l'eutanàsia malmeten el principi d'igualtat, l'Església no fa cap croada contra els sistemes democràtics sinó contra una pèrdua del seu rumb.

—Les lleis que autoritzen l'eutanàsia encara són poques, però les que autoritzen l'avortament

s'han estès arreu del món. Qualificar-les com a «privades d'autèntica validesa jurídica», ¿no significa cridar els catòlics a un conflicte global, no governable, amb gairebé tots els sistemes democràtics? ¿Què serà dels polítics cristians? ¿Tornaran a les catacumbes?

—El laïcat catòlic no és convidat a retirar-se, sinó a entrar en lliça i defensar els valors de fons de la democràcia, promovent la modificació de les lleis injustes. No hi ha el risc de les catacumbes, sinó a tot estirar el de l'oposició: caldria—durant algun temps—el coratge de ser minoria. Però el relativisme ètic que ha portat a aquestes lleis no ha de ser conside-

rat com a immodificable. Respecte a algun any enrera, advertim una recuperació de l'interès per les qüestions morals fonamentals. I aquesta encíclica està trobant consideració, fins i tot, fora de l'Església.

—L'excomunió per l'avortament, ¿afecta també els homes d'Estat signataris de les lleis que l'autoritzen?

—No, l'excomunió sols afecta als qui demanen i als qui realitzen l'acte avortiu. Però això no significa que els parlamentaris i els homes d'Estat no tinguin responsabilitats. Encara més, l'encíclica insisteix particularment en la responsabilitat dels legisladors i dels agents sanitaris, precisant que pot ser, fins i tot, major que el de la dona que demana l'avortament.

—Per a la dona que recorre a l'avortament en circumstàncies dramàtiques, ¿l'excomunió no és una sanció excessiva?

—L'excomunió per a aquells que estan implicats en l'acte avortiu no té cap finalitat punitiva: té l'objectiu d'il·luminar amb claredat i convidar a la revisió. Donar claredat significa fer perceptible la no-acceptació d'una acció que l'opinió corrent tendeix a acceptar. Respecte a la dona que avorta, l'encíclica té una actitud de gran comprensió: parla del caràcter «dramàtic i dolorós» de la seva decisió i subratlla que sovint la seva responsabilitat és menor que la de l'home que l'obliga a l'avortament, o que la indueix abandonant-la.

Festa de la Divina Misericòrdia

Diumenge 23 d'abril

En el temple del Sagrat Cor del Tibidabo

Des del 1931, la beata M. Faustina Kowalska, propaga la devoció a la Divina Misericòrdia, la qual es va estendre per diverses parts del món i en especial a Polònia (amb l'aprovació de la jerarquia eclesiàstica).

La festa de la Misericòrdia, se celebra cada any, el primer diumenge després de Pasqua i té com a objectiu apropar la humanitat als sagraments de la Penitència i de l'Eucaristia, a fi d'implorar la plena reconciliació de l'home amb Déu, així com la pau i concòrdia entre tots els pobles.

L'apostolat de la Divina Misericòrdia celebra també aquesta festa des de fa alguns anys en el temple del Tibidabo, per la qual cosa conviden tots els simpatitzants a viure units aquesta jornada i a intensificar aquesta devoció tan adequada per aquest temps i que el mateix Jesús va demanar que s'establís a l'Església així com també la festa, segons les revelacions de Jesús a la beata sor Faustina.

Els actes començaran a les 10.30 amb confessions, a les 11 h. celebració de l'eucaristia, per Mn. Eugeni Portusach, després exposició solemne del Santíssim. Dinar a *Mater Salvatoris* a les 14.30. A continuació xerrada per Mn. Ferran Vigier sobre la Divina Misericòrdia. Hi haurà autocars des de la plaça de Catalunya.

Reserves: Apostolat Divina Misericòrdia.

Tel.: 426 16 22

NOVETAT PER A SETMANA SANTA

OFICIO DE TINIEBLAS DEL TRIDUO PASCUAL

Preparat per Pere Farnés - Domènec Cols

Textos litúrgics amb música i breus monicions per a enriquir i revifar el tradicional *Ofici de Tenebres*, especialment orientats envers esglésies catedrals, monestirs i parròquies que acullin una participació nombrosa de fidels.

Format 16 x 21,5 cm. • 144 pàgs. Enquadernació rústica, coberta «Kinline»

—Properament de venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Concili al dia

Cap a una efectiva unitat pastoral

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— El Concili està esdevenint un mestre del diàleg i de la comprensió per a l'Església catalana. I també una oportunitat positiva de transformar i adaptar les seves estructures internes a la realitat actual i global d'ella i de la societat. El debat del tema quart, una de les actuacions destacades de les darreres sessions del cap de setmana 31 de març, 1 i 2

d'abril, no és sols un marc per decidir la conveniència o no de la Conferència Episcopal Catalana, sinó un canal per unificar accions pastorals, identitats, enllaços (com la relació de l'arxidiòcesi de Barcelona amb les diòcesis que conformen la Província Tarraconense) i serveis des del respecte a la pluralitat i la diversitat i l'enriquiment que representen.

ment de la reconciliació i reconeixia les formes rituals A i B, de manera que excloua específicament la C, una modalitat que molts membres conciliaris volien que també es valorés. Això no s'ha d'entendre —com alguns mitjans han induït a creure— en el sentit que el Concili hagi abolit la confessió individual. Simplement

demana que la fórmula C del ritual, que contempla, en casos extraordinaris, l'absolució col·lectiva, també sigui considerada.

D'altra banda, també es va dir no a la 22.1 i la 23 que parlaven de donar unes normes sobre la confirmació i la primera comunió respectivament. El P. Bernabé Dalmau considera que: «la reconducció doctrinal del sagrament de la confirmació pot ser interpretada com un tornar als temps d'abans, i no s'haurà vist massa clar —fa una pausa i continua—: I respecte la proposta 23 (A causa de l'ambient de consumisme que envolta moltes vegades la primera comunió dels infants, fixar una normativa que, en el marc del procés catequètic, promogui la senzillesa celebrativa i conscienciï els pares de l'autèntica naturalesa de la festa), em sembla que no ha agradat la frase "fixar una normativa"».

Ara per ara, no hi ha un criteri unànim sobre l'itinerari catequètic a seguir que, fonamentalment, se centra en el baptisme, la comunió i la confirmació, encara que aquests dos últims poden variar el seu ordre. Segurament, i com a iniciativa del Concili s'idearà un Directori de Pastoral Sagramental, relacionat amb el Secretariat

(Passa a la pàgina següent)

Núria Oriol i Palarea

Ha estat un llarg i dens cap de setmana, les reunions no es reemprendran fins a finals del mes d'abril, s'ha treballat molt i bé, cada vegada la recta final és més a prop i, tal com diu el bisbe de Girona, Jaume Camprodon: «els bisbes tenim el treball de discernir i de dir l'última paraula, però tots ens trobem embarcats en el mateix vaixell. No ens deixeu sols». I va afegir que calia donar un caire pastoral, planer i unitari al document conciliar, que el Concili ha de tenir les finestres obertes i que caldrà un mètode per prioritzar les decisions conciliaris, petició que ha tingut el suport dels diversos membres de l'assemblea, en especial per Mn. Antoni Matabosch, que ha presentat una proposta molt concreta sobre la manera que es pot realitzar la tan famosa i necessària prioritització dels temes.

Del segon tema s'han aprovat 26 de les 33 propostes presentades

Segona votació del primer tema

Es van presentar nou propostes que havien estat acceptades amb esmenes en el torn de les primeres votacions del tema *Anunciar l'Evangelí a la nostra societat*. D'aquestes nou, vuit van ser aprovades i una rebutjada, concretament la n° 35 que demanava la creació d'un Consell Diocesà de Laics com a organisme de diàleg entre els laics de les parròquies, de les comunitats, dels moviments, etc. i el bisbe, especialment en el que fa referència a les qüestions temporals. En paraules

del Dr. Carles Soler i Perdigo, «suposo que no ha prosperat, perquè els membres de l'aula prefereixen consolidar els organismes que hi ha (com el Consell de Pastoral, on hi ha laics representats i el nou redactat de la proposta 34 remarca el fet de la corresponsabilitat), abans de crear-ne de nous».

Ha quedat molt clar que s'exhorta els bisbes a vetllar per la qualitat de la classe de religió a tots els centres d'ensenyament no universitaris i als pares que demanin aquesta assignatura, considerada com a molt important de cara a tenir la deguda informació sobre el fet religiós i la cultura cristiana.

El Concili no ha abolit la confessió individual

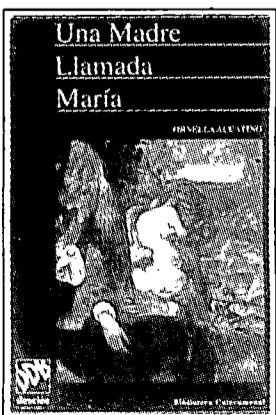
També en aquesta sessió conciliar es va presentar el document segon *La paraula de Déu i els sagraments a les nostres Esglésies* que incorpora vuit propostes més i les esmenes que es van fer. El monjo Bernabé Dalmau va agrair que «l'assemblea tractés el tema en íntima connexió amb l'evangelització, l'atenció als marginats i la comunió».

En el moment de les votacions, es van aprovar vint-i-sis propostes i se'n van rebutjar tres: la 19.2, una de les rebutjades, insistia en la dimensió personal del sagra-

NOVEDADES

Una madre llamada María

Ornella Accatino
66 pàgs. - 500 pts.

Por primera vez, en un libro que habla de Jesús, la protagonista es María. Una madre que participa activamente en la comunidad cristiana naciente. La relación madre-hijo es descrita por la autora de forma palpitante e intensa en un libro que hay que leer y releer, que se ha de tener como libro de cabecera.

Leer la vida. Cosas de niños, ancianos y presos

Ramón Buxarrais
152 pàgs. - 1.000 pts.

Observando desde su fe cristiana a niños, ancianos y presos, Buxarrais es capaz de adivinar la grandeza de Dios a partir de la debilidad de los protagonistas de sus pasajes. Este revelador libro nos ayudará a interpretar la vida con todas sus contradicciones y a encontrar motivos para vivir y trabajar con ilusión y esperanza.

Desclée De Brouwer

50º Aniversario (1945-1995)

Henao, 6, 3º - 48009 Bilbao

Tf.: (94) 424 68 43

Fax: (94) 423 75 94

Delegación en Cataluña:

ODI LLIBRES

Bailén, 132

08009 - Barcelona

Tf. (93) 457.87.90

Fax. (93) 459.15.88

Concili al dia

(Ve de la pàgina anterior)

de Pastoral Litúrgica i el Secretariat de Catequesi.

D'altra banda, es realitzarà un estudi a fons sobre la realitat sociològica catalana i en la incidència que els nous hàbits de vida (com per exemple marxar a fora els caps de setmana o l'arribada de nombrosos immigrants) incideixen en les necessitats i els serveis litúrgics de l'Església. «Serà un estudi de qualitat explica Mn. Miquel Barbarà, de la Secretaria del Concili— i aprofito per afegir que, a propòsit del tema quart, també farem un estudi ampli i a fons dels recursos materials i humans de que disposa l'Església».

Del tema segon podríem destacar que s'hagi aprovat relançar la pastoral bíblica, que es demani que els futurs pastors siguin formats en l'art de l'homilètica, de manera que les homilies siguin clares, intel·ligibles, proporcionades a la celebració i acuradament preparades, sense excloure, si sembla oportú, l'ajut dels fidels. El document reflecteix en general la voluntat de traduir de forma pedagògica el llenguatge sacramental i litúrgic amb una adaptació a les realitats concretes i diverses que inclouen els malalts, els presos, els immigrants o les persones que acudeixen ocasionalment a l'Església.

A la recerca de l'expressió jurídica adequada

El tema quart va ser objecte de debat, tal

com estava previst, i, certament, un dels punts més actius i debatuts va ser la conveniència o no de la Conferència Episcopal Catalana. Els criteris entre l'episcopat i l'assemblea difereixen de la forma i, a vegades, també del contingut. Tanmateix, poc a poc es va demanant que la unitat pastoral dels vuit bisbats de Catalunya sigui el més important, ja que en aquests moments no és una realitat.

El bisbe de Solsona, Antoni Deig, es va referir a la proposta divuit del document, opinant que la unitat pastoral s'ha de concretar en una Conferència Episcopal Catalana, ja que respon al fet nacional de Catalunya, estimularia la pastoral de l'Església catalana i la capacitat jurídica beneficiària també l'aspecte econòmic.

Altres veus van suggerir la constitució d'una sola província eclesiàstica sense que Barcelona deixés de ser arquebisbat. Les intervencions sobre aquest tema van remarcar la necessitat que l'ens que agrupi els bisbats amb seu a Catalunya tingui capacitat de decisió i personalitat jurídica pròpia. També es va proposar estudiar l'ampliació de la unitat pastoral a totes les diòcesis de parla catalana. En aquests moments s'està reflexionant sobre quina és la forma més idònea d'estructurar la unitat pastoral en forma de Conferència Episcopal, de Província o de Regió.

D'aquest cap de setmana també és convenient destacar les declaracions de l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella i Cascante, sobre el fet que les conclusions

del Concili es portaran a Roma i s'aprofitarà per comentar de manera directa al Papa altres temes que no són els propiament conciliars. Les seves paraules semblaven recollir, en certa manera, la proposta de l'abat del Monestir de Montserrat, Sebastià Bardolet, quan va demanar un escrit sobre la postura de l'Església catalana en aquells temes que, pels límits i pels registres d'un Concili Provincial, no es poden tractar de manera expressa.

I, d'igual manera, la intervenció del bisbe de Tortosa, Lluís Martínez i Sistach, que va presentar un recull de l'activitat que des del 1969 realitza la Conferència Episcopal Tarraconense.

Durant la conferència de premsa del diumenge, el monjo Bernabé Dalmau, va afirmar que «la darrera encíclica del papa Joan Pau II en el seu apartat número 78 defineix el que és l'Evangelització en quatre termes que responen respectivament als quatre temes del Concili: Anunci, Celebració, Servei de la Caritat i Cooperació de Tots. De manera, que tant les persones que van participar en l'etapa de preparació del Concili, com els qui van seleccionar les temàtiques últimes, anaven en sintonia amb les necessitats del temps actuals i és un motiu de joia saber que tenim bones».

El Concili es va concretant, definint i els seus membres necessiten de tota la confiança, el silenci i la llibertat per continuar debatent i votant les propostes dels temes que es presenten i que marcaran el futur de l'Església catalana.

Per viure el Concili

El Concili danvant la corrupció

Una de les propostes de la tercera ponència del Concili («La sol·licitud pels més pobres i marginats») fa referència a la corrupció, tema de dolorosa actualitat. Recordem un seguit d'actuacions que són contràries al setè manament: pagar salaris injustos; executar treballs mal fets, defraudar en el comerç; malbaratar els béns, tant privats com socials; apropiar-se dels béns socials d'una empresa i usar-los privadament; corrompre's els funcionaris en el judici, en les decisions i en l'ús dels béns públics i d'altres.

Es proposa que es recordi en la predicació i en la catequesi ordinària tots aquests aspectes, per tal que els fidels prenguin consciència dels pecats en l'àmbit econòmic-social.

Preguntem-nos:

- ¿Som prou conscients dels nostres pecats en l'àmbit econòmic i social?
- En el nostre comportament de cada dia enmig del món, ¿vivim les exigències de l'ètica econòmica i social que l'Església proposa?

Preguem:

«Senyor, tu que vas blasmar l'actitud d'aquells que diuen i no fan, ajuda'ns a traduir en obres les exigències de l'Evangelí i a viure'l amb coherència».

Oficina d'Informació del Concili

Barcelona

Ha mort als 100 anys el pastor protestant Samuel Capó

C.C.

BARCELONA.— El dilluns 3 d'abril va morir a la ciutat comtal el pastor de l'Església Evangèlica de Catalunya, Samuel Capó, a l'edat de 100 anys. Les seves exèquies es van celebrar el dimecres 5 d'abril a l'Església Evangèlica de Barcelona-Centre del carrer Tallers. Era fill de Mallorca i pertanyia a l'Església metodista, una branca del protestantisme, sorgida a Anglaterra l'any 1784 amb John Wesley i que va arribar al nostre país el 1869.

Casat i pare de sis fills, el seu fill Enric Capó i Puig, també pastor, és l'actual president de la Comissió Permanent de l'Església Evangèlica Espanyola.

La seva trajectòria, com a pastor i com a cristià, està marcada pels enfrontaments amb la intolerància i la manca de llibertat religiosa durant el règim franquista. Part del seu ministeri es va desenvolupar en una església en clandestinitat.

L'any passat se li va fer un homenatge, coincidint amb el 125è aniversari del protestantisme a Catalunya.

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

VIATGES
BERGA

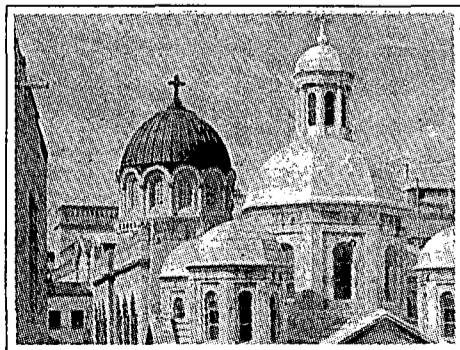
Viatge a Terra Santa

promogut per:

**Associació Bíblica de Catalunya
i Missioners Claretians**

de l'11 al 21 d'agost 1995

(Beerxeba - Natzalet - Tiberíades -
Jerusalem - Betlem)

Per a Programes més detallats i més informació:

Claretians de Vic - P. Anton M. Vilarrubias
c/ Sant Antoni M. Claret, 8 - Tel. 93 / 885 02 42 - 08500 VIC

Secretària: Oriol i Núria
P. Sant Joan, 166, 7è 2a. - Tel. 93 / 457 25 09 - 08037 BARCELONA

Viatges Berga, S.A. - G.C. 270 - Tel. 977 / 24 43 36 - TARRAGONA

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Concili al dia

La prioritització, la clau del Concili

El Concili ha passat l'equador. Després de cinc caps de setmana —dels vuit previstos— comencem a apuntar alguns elements que permeten dur a terme un cert balanç. I, alhora, es dibuixen clarament els reptes amb vista al futur, el principal dels quals gira al voltant de la prioritització. Fins ara, s'han aprovat més de setanta propostes, corresponents als dos primers temes. Tot fa suposar que, finalment, se n'aprovaran moltes més. La incògnita se situa, doncs, en el terreny de la indefugible prioritització: com es farà, amb quin mètode, per tal que allò que aprovi el Concili sigui concret, operatiu i avaluable a mig termini. Aquest cap de setmana, Antoni Matabosch, president de la Comissió diocesana del Concili de Barcelona i ponent del primer tema, ha presentat una proposta que pot contribuir decisivament a desbloquejar el tema de la prioritització.

Marcel·lí Joan i Alsinella

«Donem tota la llibertat a l'Esperit perquè parli (...) la seva veu serà polifònica». Aquesta afirmació del president del Concili, l'arquebisbe de Tarragona Ramon Torrella, feta durant la primera intervenció que va adreçar a Tarragona als membres del Concili, s'ha confirmat plenament. Una crida a la lliure participació i a la llibertat d'expressió que s'ha convertit en un dels primers fruits del Concili.

Des del primer moment, les diverses intervencions realitzades pels membres del Concili han palesat, precisament, l'existència de diferents models i concepcions d'evangelització, tots ells vàlids. El segon cap de setmana, la ponència del primer tema, *Anunciar l'Evangelí a la nostra societat*, va redactar un text que confirma plenament el caràcter plural de la societat, titulat *Declaració d'intencions*. Aquest text, després de constatar el caràcter plural i secular de la societat catalana, afirma que «la reconciliació comença per assumir tota la realitat de l'Església sense mútues exclusions. Cal reconèixer, per tant, i acceptar la pluralitat interna que ens enriqueix recíprocament. L'Església és una i pluriforme, no pas monolítica».

Mitjans i recursos

Després del debat del tercer tema, *La sol·licitud pels més pobres i marginats*, que va suscitar una gran unanimitat en el sentit que l'Església s'hi juga la seva credibilitat i que es va caracteritzar per uns plantejaments coherents amb una dimensió evangè-

lica profètica, aquest cap de setmana s'ha iniciat el treball al voltant del quart tema, *La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana*. Un tema que, aparentment, pot semblar una *maria* o assignatura secundària, però que, a la pràctica, es configura com a decisiu. De la seva resolució concreta i operativa depèn que les altres qüestions dels altres temes es duguin a terme. Perquè els mecanismes de coordinació —inclosos els jurídics— i els mitjans amb què l'Església s'organitza —o s'hauria d'organitzar— són essencials per escometre les iniciatives plantejades, com ara el fons comú interdiocesà que es va demanar en el tema anterior.

D'una trobada polèmica

C.C.

Alguns comentaris de premsa ens han estimulat a posar-nos sobre la pista de la trobada que uns quants membres del Concili van tenir el dissabte de l'últim cap de setmana, per iniciativa del cardenal Ricard M. Carles i del bisbe Joan Carrera. Hi participaren els bisbes Jaume Camprodon i Joan-Enric Vives, l'abat de Montserrat, l'abadesa de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona, els ponents Dr. Josep M. Via i Dr. Antoni Matabosch, alguns preveres més i un bon nombre de laics. Posats en contacte amb diversos participants, estem en condicions de poder afirmar que no s'hi intentà dissuadir ningú de la seva intenció de vot. Al contrari, ja d'entrada s'hi va dir que es tractava de posar en comú, amb la franquesa i l'agilitat que només una trobada reduïda i informal permet, les diferències de punts de vista. Calia, en efecte, ser capaços d'assumir i d'orientar aquelles diferències, de manera que, per damunt de tot, se salvés l'objectiu comú de tots: la bona marxa del Concili. Hem sabut que l'ambient va ser franc i cordial i que la gran majoria en sortí satisfeta. Preguntats alguns participants sobre les curioses especulacions que algú ha fet al voltant del possible caràcter *conspiratiu* de la trobada i de la selecció dels assistents, hi han tret importància. És necessari, ens han dit, que en una convocatòria tan nombrosa com la del Concili es produeixin contactes parcials i lliures, sense qüestions de representativitat, a fi de facilitar l'entesa, la comprensió mútua i, al capdavall, l'èxit del Concili.

En aquest sentit, la majoria d'intervencions es van referir a la fórmula més adient per assolir la desitjada unitat pastoral. Es tractava, lògicament, de l'esperada discussió en relació amb la possibilitat de disposar d'una Conferència episcopal pròpia o d'altres fórmules que també garanteixin la personalitat jurídica —província eclesiàstica única o regió eclesiàstica—. Així mateix, el gruix de les intervencions es va referir a la necessitat de realitzar un estudi sobre els recursos humans i materials de les nostres diòcesis —una mena de Pla estratègic d'empresa—, per tal de revisar la situació actual pel que fa a l'organització i la gestió i planificar les línies d'actuació de futur amb vista a la racionalització i l'optimització dels nostres mitjans.

Després d'aquest cap de setmana, el Concili ha superat l'equador; només resten tres caps de setmana per a la cloenda. Conseqüentment, cada cop és més urgent la resolució dels interrogants sobre la prioritització de propostes. ¿Amb quin mètode es farà, de quina manera es plantejarà aquesta qüestió, absolutament imprescindible si es vol que el Concili no generi una frustració motivada per l'aprovació d'un ventall amplíssim de propostes? Òbviament, els fruits del Concili han de ser tangibles, concrets, ope-

ratiu i, sobretot, avaluables. Propostes o més aviat línies d'actuació que no poden respondre a la «meva» preocupació, sinó que han de sorgir després d'una diagnosi —discerniment— de la situació actual de la nostra Església i de quines són les necessitats més urgents de cara al futur. L'èxit del Concili, en definitiva, rau, en bona part, en la resolució d'aquests interrogants. Per això, la proposta que va presentar el diumenge Antoni Matabosch, en nom propi, però que va ser elaborada per l'equip de ponents del primer tema, pot representar una solució eficaç i viable. En concret, la proposta —coneguda ja com a *Proposta Matabosch*— planteja una sèrie de criteris, una proposta de línies de prioritització i un mètode d'elaboració.

¿Un nou Concili l'any 2000?

D'altra banda, en aquest cap de setmana també s'ha plantejat una altra iniciativa rellevant, al voltant de la proposta 15 del tema quart, relativa a la continuïtat dels concilis. La proposta expressa que la «recuperació de la nostra tradició conciliar tingui la deguda continuïtat». En relació amb aquesta proposta, un membre conciliar va demanar explícitament que es formulés el compromís de celebrar un altre Concili l'any 2000, amb un ordre del dia més concret. Crec que es tracta d'una iniciativa encertada, ja que, d'aquesta manera, els resultats del nostre Concili podrien ser avaluats en un termini de cinc anys i es podrien dissenyar les línies d'acció per al futur. I amb un ordre del dia més reduït, es resoluria una de les dificultats —potser el seu *peccat original*— del nostre actual Concili, condicionat per la manca de delimitació o per la definició d'un marc temàtic molt més precís.

La celebració de la Setmana Santa suposa un *recés* del Concili. A finals de mes reprendrem les sessions de treball. Certament, els esculls i les dificultats a superar són, encara, considerables, en especial l'inevitable prioritització de les propostes que s'han d'aprovar. Estic convençut, però, que l'Esperit ens ajudarà i ens indicarà els camins adients perquè el Concili provincial tarracòense esdevingui un revulsiu per a la nostra Església.

23 d'abril:
 festa de Sant Jordi i diada del Llibre
Visiteu la nostra parada a Barcelona

En col·laboració amb

LA FORMIGA D'OR
 Avda. Portal de l'Àngel núm. 5

Llibres de Catalunya Cristiana, selecció infantil i juvenil, novetats editorials, signatures de diversos autors.

US HI ESPEREM!

Tarragona

«Brindem per l'amor», lema de la XI Trobada Diocesana de Joves

Joan Boronat

FALSET.— Aquesta localitat del Priorat va ser el lloc de convocatòria per la celebració de la XI Trobada Diocesana de Joves i del VIIè Fòrum Diocesà de representants dels grups de joves, de l'església de Tarragona.

Aquesta convocatòria de la Delegació Diocesana d'Apostolat Laical es va iniciar amb la participació de 140 representants de grups de joves al Fòrum que va dirigir Mn. Manuel Maria Fuentes. Es va desenvolupar un debat que va versar sobre l'actitud del jove cristià en el seu compromís envers l'església i la societat. Alhora també es va fer una reflexió del treball de grup, amb l'intent d'avançar ajudant-se mútuament. En definitiva es va tractar de treballar en comunió, d'acord amb els objectius diocesans, tot aprofundint amb la Fe.

Acollida en famílies

Cal destacar la bona rebuda que les famílies de Falset i la Parròquia de Santa Maria van dispensar als joves desplaçats. Els van acollir a casa seva per donar-los sopar i lloc per a dormir. A la nit del dissabte es va fer una pregària i un foc de camp, animat per l'Agrupament Escoltes de Reus. Tot això va constituir un

exponent de festa jove.

El diumenge, dia de la Trobada, va aplegar 450 joves inscrits que es van reunir al Polisportiu Municipal de Falset, on tingué lloc la benvinguda i l'especial actuació del Grup d'Animació de Montbrió. El lema de la trobada va ser *Brindem per l'Amor*, amb l'enunciat «Els atreia cap a mi amb llaços d'afecte» (Os. 11-4). Durant el matí es van desenvolupar les àgores i es va emprar diversos espais de col·loqui a diferents indrets del poble. Dividides en 5 grans blocs, es va tractar les opcions del jove, el món immediat del jove, possibles serveis, les eines per aprofundir en la Fe i el món que envolta els joves. Les àgores, coordinades per Mn. Josep Masdeu, van ser tractades i analitzades per una cinquantena de persones enteses en les temàtiques plantejades de les quals en val la pena destacar l'elevat índex de participació activa.

Comptar amb els joves

A les sis de la tarda, al Polisportiu Municipal l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella va presidir l'eucaristia, concelebrada per una vintena de sacerdots. El doctor Torrella es va dirigir als joves dient que «l'Església i la societat compten amb vosaltres, amb el vostre

esperit crític i la vostra esperança».

A la plaça de l'Església va tenir lloc el comiat, amb un brindis per l'Amor, amb vi del Priorat i el ferm compromís de ser testimonis de l'amor de Déu. Dos grups de rock van ser els encarregats d'interpretar el Cant dels-Adeus.

Durant els dos dies de convivència hi hagué instal·lat un punt d'Informació on es podia adquirir tota mena de material informatiu referent a les Delegacions Diocesanes, Secretariats, congregacions, moviments eclesials i del mateix Concili de la Tarraconense.

Fets i criteris

**RAMON
TORRELLA I
CASCANTE**

Arquebisbe de
Tarragona i Primat

Cridats de les tenebres a la llum admirable

La Pasqua és la commemoració del pas de la mort de creu a la nova vida de la resurrecció.

Quan parlem de Pasqua no podem fer-ho sense recordar l'etimologia històrica de la paraula, que ve d'aquella pasqua, d'aquella nit en la qual Déu va passar amb la seva mà protectora per salvar el seu poble i per conduir-lo fora d'Egipte. Els israelites havien immolat l'anyell i amb la seva sang havien marcat els costats de les portes de les seves cases per ser, quan «passés» el Senyor, objecte de la seva misericòrdia.

Aquesta fou la imatge que prefigurava la pasqua cristiana: el pas de Crist de la mort de creu a la resurrecció, el pas del cristià de la mort al pecat a la nova vida de la gràcia.

El nexa íntim del pas de la mort a la resurrecció ja l'indicava la mateixa litúrgia del Divendres Sant quan deixava besllumar la llum de la resurrecció: «Per aquest arbre ha vingut el goig a tot el món.»

El prefaci pasqual explicita aquesta unitat entre mort i resurrecció d'una manera ben clara: «Perquè Crist és l'anyell veritable que esborra el pecat del món. Ell, tot morint, destruïa la nostra mort, i ressuscitant ens ha tornat la vida.»

L'orientació a remarcar des dels primers segles l'única i gran acció salvadora de Jesucrist ens ha de moure a viure amb molta intensitat la festa de la Pasqua, de manera que arribi a dinamitzar tota la nostra espiritualitat cristiana.

Hem de sentir-nos cada vegada més enèrgicament arrencats de la mort del pecat i introduïts a una nova vida de ressuscitats. En el sentit de la festa de la Pasqua, ens hem de sentir plenament exhortats a cercar allò que és de dalt i a no estimar allò que és de la terra: «Estimeu allò que és de dalt, on hi ha el Crist» (cf. Col 3, 1-4).

La Pasqua ens demana viure com a cristians, apartar-nos dels desigs terrenals. L'espiritualitat pasqual és la de l'èxode, la de l'anyell immolat, la del baptisme, la de l'Eucaristia, la de la resurrecció, la del camí que ha de recórrer el deixeble de Crist.

Hem de proclamar amb la nostra vida les meravelles d'aquell que ens ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable. La llum admirable és la fe. Tenim necessitat de la llum de la fe per a mirar enlaire, per a veure els camins de la resurrecció, per a reconèixer Jesús en el camí que fem amb els nostres germans.

Solsona

Festa anyal de l'Hospitalitat de Lourdes

Lluís Badia i Torras

CASSERRES.— Recentment l'Hospitalitat diocesana de la Mare de Déu de Lourdes va celebrar la seva festa-trobada anyal a la vila de Casserres, al Berguedà. Com cada any, aquesta concentració de malalts i de voluntaris que els ajuden i els animen, va ser molt concorreguda i joiosament festejada. A l'hora de la recepció matinal hi va haver un esmorzar de coca, xocolata i llet per a tothom. Després, la missa concelebrada pels mossens Calvo, rector, i Subirana i Xandri de l'Hospitalitat, amb l'animació vocal de la Coral Sant Bartomeu de Casserres. Les ofrenes, emotives i sinceres.

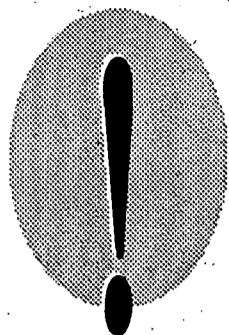
Acabada l'Eucaristia tingué lloc l'assemblea en la qual es van tractar els temes assistencials i apostòlics que mouen l'Hospitalitat, amb especial esment dels que afecten el nostre bisbat; una vegada acabada, hi hagué el dinar de germanor amb una sobretaula que rebé l'obsequi de l'acordeonista local Joan Altarriba. El comiat, de nou a l'església parroquial. S'ha decidit que la trobada de l'any que bé —itinerants com són des de fa uns anys aquestes reunions— es faci a Mollerussa. Que la Verge Blanca els continuï acompanyant en aquesta seva tan bella tasca d'amor cristià.

Un pas més vers el sacerdoci

Ll. B. i T.

SOLSONA.— Fa poc, en el Seminari Interdiocesà de Barcelona, —el rector del qual és, ara, el solsoní Mn. Jordi Orobítg— el nostre bisbe Antoni va conferir els ministeris de lector i acòlit als dos seminaristes solsonins que allà estudien: Josep Vilaseca i Ribalta (de Cal Vidal, al Berguedà) que col·labora pastoralment a la parròquia de Berga, i Xavier Novell i Gomà (fill de Tàrraga) que presta serveis pastorals a la de Bellpuig. Demanaren al Senyor que els acompanyi a pujar l'escala vocacional fins arribar al sacerdoti i agraint-los les seves bones disposicions i la tasca pastoral que ja fan, ens unim ben cordialment al seu goig i a l'alegria de familiars i amics.

CATALUNYA CRISTIANA

La vostra aportació

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu
optar als premis

1r. premi:

Un cotxe PEUGEOT 106
kit - 3 portes.

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

2n. premi: Bicicleta BIANCHI Mountain Bike model FOX. (21 velocitats)

3r. premi: Un aspirador MIELE de luxe, model S 270i

I també, a més:

10 lots de llibres amb 6 títols per escollir de la col·lecció «Babar i els seus amics» (Ed. Beascoa).

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1995 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Talonaris a 6.250 ptes. Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per xec barrat gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGUENTS LLIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel: (93) 301 37 18 FAX: 302 32 64 - 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Barcelona

Mossèn Ventosa: cinquanta anys de sacerdot

«Treballar pels pobres és passar de les teories als fets»

Montse Sintas

BARCELONA.— L'església de l'Oratori de Sant Felip Neri de la ciutat comtal va acollir, el passat 21 de març, totes les persones que van acompanyar mossèn Joan Anton Ventosa i Aguilar, en la Missa Jubilar del 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal. En aquesta celebració eucarística d'acció de gràcies, mossèn Ventosa va estar també acompanyat pels bisbes auxiliars, Pere Tena i Joan-Enric Vives, i per altres companys i amics sacerdots que van concelebrar-hi.

El bisbe Pere Tena va dir que, d'alguna manera, tots els que acompanyaven mossèn Ventosa en aquella celebració eren «beneficiaris del seu esforç sacerdotal» i va desitjar que el Senyor li concedís continuar molts anys en el

presbiteri diocesà, «com un germà ple de saviesa, de prudència, de realisme cristià, com un testimoni de vida sacerdotal».

La necessitat de compartir l'amistat i l'ajuda

En acabar la celebració, mossèn Ventosa va adreçar unes emotives paraules a tots els assistents en les quals feia referència als «dons gratuïts que un rep de Déu» i que, afirmà, l'han ajudat al llarg de la seva vida.

Finalment, mossèn Ventosa va donar gràcies a Déu perquè la seva darrera missió a l'Església de Barcelona ha estat a Càritas. «Treballar pels pobres a Càritas —va dir— és passar de les teories

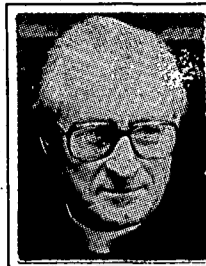

i dels discursos als fets (...) Però una cosa no canviarà: l'afecte, l'amistat i l'agraïment per a tots vosaltres».

Després de la celebració eucarística, els assistents van compartir un refrigeri en un local cedit per la comunitat de Sant Felip Neri.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Nosaltres creiem en el Déu de la vida

«Som el poble de la vida, perquè Déu ens ha donat l'Evangeli de la vida», diu el Sant Pare, i nosaltres som enviats com a poble. El servei a la vida ens obliga a tots i a cadascú. Joan Pau II, enmig de veus contraposades, quan molts rebutgen la sana doctrina sobre la vida de l'home, amb la seva *Evangelium vitae* continua proclamant un cop més la Paraula de Déu. No tem pas l'hostilitat i la impopularitat, i rebutja qualsevol compromís o ambigüitat que ens pugui conformar negativament a la mentalitat d'aquest món. Una mentalitat que ha creat una autèntica «estructura de pecat que, en molts casos, es configura com una veritable "cultura de la mort"».

Som enviats com a «poble per a la vida», que creu en el Déu de la vida, que ha creat cada home fent-lo una mena de prodigi d'amor irrepetible. Per això ens fa notar Joan Pau II que «sovint, els creients cauen en una separació entre la fe cristiana i les seves exigències ètiques pel que fa a la vida. Ens hem de preguntar quina cultura de la vida es difon avui entre els cristians, a les famílies, en els grups i les comunitats de les nostres diòcesis». I més encara quan l'«Evangeli de la vida», la seva defensa i promoció, no és només cosa dels creients, sinó de tothom.

Diu esperançadament: «L'Evangeli de la vida és per a la ciutat dels homes. Treballar en favor de la vida és contribuir a la renovació de la societat mitjançant la renovació del bé comú.» El «poble de la vida» s'alegra de poder compartir amb molts més la seva tasca, de manera que sigui cada vegada més nombrós el «poble per a la vida», i que la nova cultura de l'amor i de la solidaritat pugui créixer per al bé veritable de tots els homes.

La vida de l'ésser humà és sagrada, perquè l'home és cridat a una plenitud de vida que consisteix en la participació de la vida mateixa de Déu. «És una realitat sagrada que ens és confiada perquè la custodiem amb sentit de responsabilitat i la portem a la perfecció en l'amor.» Hem de preservar la vida dels nous atacs a què és sotmesa. Un exemple de la nostra situació de retròces és que a la revelació bíblica no hi ha cap referència explícita a la problemàtica actual dels intents d'anticipar violentament la fi dels malalts o dels ancians. És un context cultural no afectat per aquestes temptacions, sinó que, pel que fa a l'ancià, reconeix en la seva saviesa i experiència una riquesa insubstituïble per a la família i la societat. No es tracta d'una posició «conservadora», sinó noble, com tantes de semblants.

Estem sotmesos a la pressió contínua d'acceptar com a «progressistes» conculcacions greus de les normes morals. No és pas més progressista, sinó molt retrògrada, una societat en què el respecte incondicional a tota vida s'ha deteriorat tant, que tota vida es va trobant en un perill greu i creixent. Certes lleis que han minat el respecte a la vida en molts dels seus moments no han fet «progressar» pas la nostra cultura: l'estan envilitint.

Al fons de tot això batega una profunda crisi de cultura, que genera escepticisme i no veu prou clar el sentit de l'home, dels seus drets i els seus deures

Solsona

Campanya de solidaritat amb els refugiats de Guatemala

Lluís Badia i Torras

NAVÀS.— Recentment hi ha hagut diversos actes d'una campanya de solidaritat amb els refugiats de Guatemala organitzats per l'agrupació local *Germans del món* amb la col·laboració d'Intermón i de diverses entitats juvenils de Manresa i de Navàs: Una conferència a càrrec de la cooperant d'Intermón Iona Farré, a l'Escola Tècnica Professional Diocesana; tallers d'animació promoguts per la colla castellera manresana Tirallongues; exercicis de *rappel* baixant el campa-

nar de la parròquia, supervisats per l'Escola d'Esports d'Aventura de Manresa; i molta gresca amb els gegants i nans navassencs animada per la colla de grallers de Xàldiga de Manresa. A la plaça de la Sagrada Família (davant de l'església parroquial) es van exposar uns plafons amb material fotogràfic i literari explicant les activitats dels diversos grups que l'estiu passat van traslladar-se a terres americanes per ajudar els missioners que hi treballen, formats per joves i noies que han pres part en el Projecte Jove de Mans Unides.

VINS DE LES D.O. "TARRAGONA"
I "TERRA ALTA"

Informació i comandes: Jacint Verdaguer, 41 - 43770
MÓRA LA NOVA - tel.: (977) 40 03 50 GANDESA: (977)
42 00 14 - L'HOSPITALET: (93) 332 57 00

ROVIRA

BLANC DE BELART - ALTA MAR - RAQUEL ROSÉ - VIÑA MATER - MISTELA - RANCI - VINUM MISAE

Vic

Significa un retorn als orígens pels religiosos del Cor de Maria

Inaugurat el museu del Pare Claret

Lluís Badia i Torras

SALLEN.— Dissabte 25 de març, aquesta emprenedora vila del Llobregat bagenc que fou bressol de sant Antoni M. Claret (Sallent 1807 - Fontfreda - França 1870) ha celebrat l'obertura al públic del nou museu dedicat a aquest sant sallentí. Especialment de records de la infantesa i la joventut viscudes a la seva vila natal.

Ja se sap que, segons escrivia ell mateix, el seu pare li «va fer conèixer el treball de teixits i filats» pels voltants de l'any 1819, quan ell tenia dotze anys ja que aquesta era la indústria familiar i d'ell es refiaven per a continuar-la. Va anar a estudiar teoria de teixits però, l'any 1829 va entrar al Seminari de Vic, amb una vocació tardana comparada amb el costum de l'època. Ordenat sacerdot, va anar a cantar la seva Primera Missa a Sallent el 21 de juny de 1835. A partir de llavors, començaria la seva activíssima vida de sacerdot predicador, de fundador dels Missioners Fills del Cor de Maria, d'Arquebisbe de Santiago de Cuba i de confessor de la reina Isabel II a la qual va acompanyar a l'exili, on va morir.

Una vila coneguda arreu del món

L'acte celebrat a Sallent va revestir una gran solemnitat. A l'església de la casa natal del sant es feren els parlaments de presentació. L'assistència massiva de sallentins i d'altres comarques devotes del sant, es va veure incrementada per la presència de claretians —la majoria ben joves per cert— d'arreu del món (Europa, l'Índia, Amèrica). Va parlar primer el superior de la comunitat claretiana sallentina que és alhora el rector de la parròquia P. Antoni Costa, que va explicar el propòsit de la Congregació: que Sallent, que ja és una vila coneguda pels

cinc continents on l'orde té instal·lacions missioneres, pugui ser un lloc de trobada dels religiosos del Cor de Maria, així com dels estudiosos de la vida i obra del Pare Claret. Per això, en els locals durant on molts anys hi hagué l'escola, s'ha instal·lat l'antic museu que va crear amb molt d'esforç el P. Jacint Blanch, i recollia els records que familiars i amics del Pare Claret li entregaven generosament i els que han continuat confiant a la custòdia dels claretians sallentins.

A continuació, el P. Ramon Olomí, superior dels religiosos del Cor de Maria de Catalunya, va agrair sobretot la resposta que Sallent sempre ha atorgat als claretians, els quals si bé han procurat donar a la vila tot el que han pogut, no obstant, «n'han rebut molt més». Després, el P. Josep M. Bella, en nom del superior general i de tota la Congregació, va dir que Sallent era conegut i pronunciat mundialment «amb veus molt diferents però amb un mateix amor» i va prometre que farien tots els esforços necessaris per tal que els claretians poguessin conèixer les seves arrels sallentines. Ell mateix va fer uns resums en anglès adreçats als religiosos que hi assistien i que s'haurien quedat sense poder entendre allò que s'havia dit en català.

Acabat l'acte, amb el cant de l'himne al P. Claret, els assistents van visitar les instal·lacions actuals del museu que són només un principi (ben adequat i amb el material molt ben col·locat) del que vol ser una bella exposició dedicada al sacerdot i bisbe sallentí, abnegat predicador de la fe i difusor de la cultura. Amb la benedicció es va cloure aquesta solemnitat memorable.

Girona

La Roser Bofill i els enfeïnats

Jaume Reixach

GIRONA.— S'acaba de celebrar la Jornada Diocesana d'Espiritualitat adreçada sobretot als laics i organitzada per la delegació d'Apostolat Seglar. En la convocatòria, Mn. Enric Sala, delegat episcopal d'apostolat seglar, proposava la següent pregunta: ¿Quina relació té el nostre fer de cada dia amb la nostra condició de batejats, de cristians?

Per donar-hi resposta, ha passat per la Casa d'Espiritualitat de Banyoles la Roser Bofill, mare de família i directora de la revista *Foc Nou*. La Roser Bofill és prou coneguda i gairebé em podria estalviar el comentari, però no em puc estar de recordar aquelles paraules tan boniques que Mn. Ballarín li va dedicar al pròleg del seu llibre més conegut *El dia d'avui*. «Aquest és el llibre —escriu Mn. Ballarín— d'algú que es pregunta què passa pel món de Déu per endevinar com Déu passa pel món. És la feina d'una mestressa que ha anat al calaix del pa i ens ha llescat unes quantes llesques. Un pa de cada dia tan arran de carrer com arran de missa».

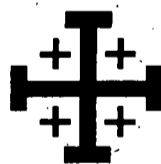
Aquesta impressió, d'altra banda tan de l'estil de Santa Teresa, que Déu és a prop nostre i que hi podem dialogar tot fent la feina de cada dia, va ser la impressió dominant de la Jornada. Una jornada d'espiritualitat que va comptar també amb la paraula de Mn. Teodor Suau, expert biblista i escriptor. El títol de la seva ponència ja ho diu tot: *Trobar Déu en la vida de cada dia*.

La Jornada diocesana d'espiritualitat no s'ha enlairat cap els núvols sinó que ha transcorregut tocant de peus a terra, però amb la mirada amunt. Així com cal.

Homenatge al cardenal Jubany

BANYOLES.— Roda el món i torna al born. El cardenal Narcís Jubany ha tornat a la seva diòcesi primigènia. Això no seria per si mateix cap notícia, ja que el bisbe Jubany mai no ens ha deixat del tot. Nascut a Santa Coloma de Farners, sempre s'ha sentit gironí. Ara ha vingut, a petició del bisbe Jaume, per dirigir la Jornada diocesana de preveres i diaques. La seva conferència ha versat sobre *La vida dels preveres: Reflexions*. Però val a dir que la seva presència entre els capellans gironins no ha estat deguda únicament a motius de treball. I el que ara diré sí que és notícia. La seva presència a la Jornada diocesana amagava —igual que els jocs de màgia— una petita trampa. La trampa d'un homenatge sincer per part del clergat gironí: La Casa d'Espiritualitat de Banyoles ha estat batejada amb el seu nom. D'ara endavant es dirà Casa d'Espiritualitat Cardenal Jubany. El bisbe Jaume, amb la seva paraula sempre mesurada, va ser el ministre d'aquest bateig, que no té caràcter sacramental però sí una gran càrrega d'afecte.

La Casa d'Espiritualitat de Banyoles, escenari de gairebé totes les activitats pastorals diocesanes, va ser inaugurada pel mateix Dr. Jubany l'any 1973. Les obres de remodelació que es van dur a terme, van servir també per canviar el sentit que fins aleshores havia tingut l'antiga Casa Missió. La Casa Missió de Banyoles tenia com a finalitat la cura de la predicació, seguint la tradició del Pare Claret. Fer arribar la paraula de Déu i la doctrina cristiana a tots els pobles, per petits que siguin, organitzar missions extraordinàries i tota mena de predicacions. La manca de capellans, paral·lela a la crisi de secularització sobrevinguda durant els primers deu anys de post-Concili, van aconsellar la remodelació a fons de la Casa Missió. Amb l'ajuda de Mn. Josep Taverner, de Mn. Damià Estela, i dels mossens Eduard Puigvert i Salvador Font, el bisbe Jubany, amb clara visió de futur, va jugar a fons la carta de la remodelació. La història la fem entre tots. I el bisbe Jaume, amb aquest gest de públic reconeixement a la figura del cardenal Jubany, ha contribuït a fer-la explícita.

TERRA SANTA

Pelegrinatge al país de Jesús

AMB ELS FRANCISCANS

—CUSTODIS DELS SANTS LLOCS—

Visitant: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, Mar Morta, Tabor, Llac Tiberíades, Natzalet, Cafarnaüm, Haifa, etc.

Vol regular - Hotels 1a. categoria - Pensió completa

DATES: Del 2 al 9 de juny

Del 7 al 14 de juliol

Del 4 a l'11 d'agost

De l'1 al 8 de setembre

Del 4 al 12 de maig: Síria/Jordània/Sinai

Del 14 al 21 de setembre: Ruta de sant Pau

Del 8 al 18 d'octubre: Jordània/Sinai/Terra S.

Inscripció i informes: Delegació de Terra Santa

C/. Santaló, 80 - 08021 Barcelona

Tel. (93) 209 20 90 / 209 23 88 - Fax: 202 27 57

Pregària suggerida per fer el Divendres Sant

Vetlla de pregària de Getsemaní

Per fer aquesta pregària, el que cal és allunyar-se del nucli urbà, si hom s'endinsa en un bosc, millor i si fa una mica de fred, si es veu la Lluna, si la rosada ens amara, molt millor. Si podem, és millor que ens prostrem a terra, com un cuc, no pas dret com un home (SI 22,7). Si la pregària es fa en grup caldrà començar abans cantant una cançó, o bé mussitant un cànon de Taizé.

P-J Ynaraja

Capellà de la Llobeta

L'evangeli fa servir en aquesta escena la paraula agonia, que en grec significa combat, o també temptació. Jesús viu una situació de gran angoixa, d'un enorme stress emocional, i per això sofrirà alteracions d'ordre psico-somàtic. La musculatura falla, primer es manifesten els tremolors i després cau a terra no s'aguanta. Té sensació d'ofec i relaxació total del baix ventre. El pànic produeix una vasoconstricció que li deixa la pell completament blanca, transparent. La biologia de Jesús està sotmesa a un sobre esforç i finalment arriba la descàrrega; desapareix el flux d'adrenalina que comprimeix els capilars i es presenta una vasodilatació tan gran que hi ha una transvasament de la sang. La suor barrejada amb els glòbuls vermells cau a terra. El fenomen s'anomena: *hematohidriosis*, i resulta difícil d'estudiar.

¿Quina és la causa de tot això? En la psique de Jesús hi ha una lluita que ningú

Després cal mirar el proper poble i veure que és Jerusalem. Cal mirar enrere i descobrir el llogarret de Betània, on viu una família acollidora i amiga. Cal ser-hi i sentir la rosada, cal mirar els arbres i encara que siguin pins, imaginar-nos que són oliveres. Si ja ha sortit la Lluna, cal fixar-nos-hi, aquesta nit està plorant, la rosada són les seves llàgrimes, no ho dubteu.

mai no podrà comprendre. La manera de procedir dels últims dies a casa de Llätzer i a l'esplanada del Temple ha estat provocativa. Ha tret seguretat als poderosos d'aquest món, i no li ho poden perdonar. Serà acusat de blasfem, i se li imputarà una pena de la lapidació. L'únic remei que té és la fugida, que és molt factible, ja que un home de nit passa desapercbut. Podria anar cap a Betània, allí el protegrien. Així cavil·la la ciència discursiva de Jesús, però també té altres fonts de coneixement: la intuïció i la ciència divina. ¿Quina molèstia interna viu quan, com en aquesta nit, s'entrecruen les tres fonts de coneixement! La primera l'empeny a anar-se'n. La tercera li fa veure la missió sublim que li ha encomenat el Pare, i la realitat humana en tots els països i en tots els temps, Sí, a Getsemaní hi som tots. La intuïció clarifica el valor de la seva passió, però també li fa veure el poc cas que farem del seu sacrifici. Aquí en aquest moment hom descobreix la realitat més profunda del pecat, ja no és sols alteració d'un ordre

vigent, ni la desobediència a la Llei. El pecat, aquí el veiem clarament, és dir a Jesús: els teus sofriments no m'importen gens, ni la teva crucifixió ni la teva mort, que jo vull fer el que vulgui, i allà Tu amb les teves afliccions. I d'aquí que la suor de sang sigui més intensa.

L'apresament

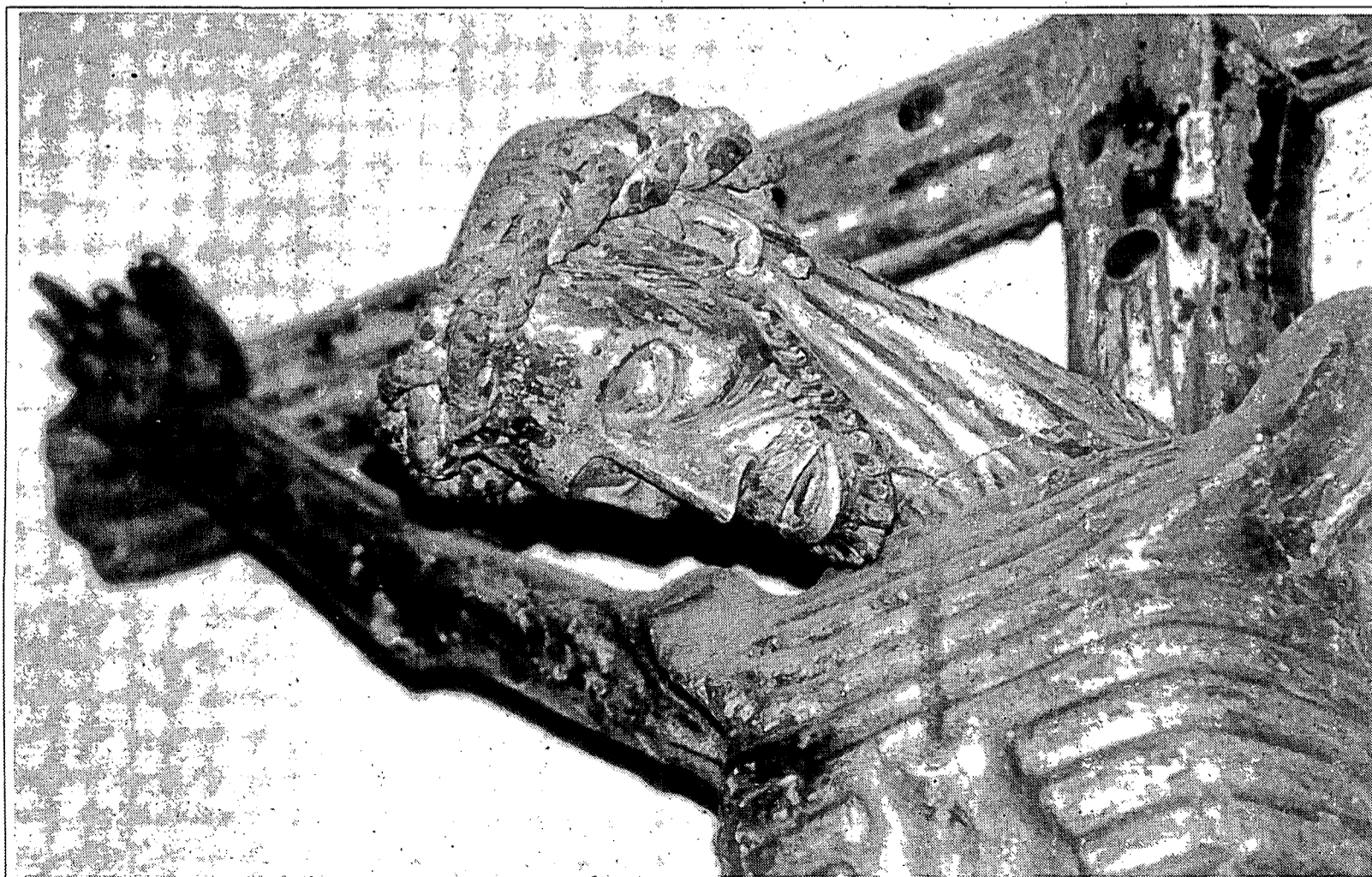
De Jesuralem ha sortit la guàrdia que ve a capturar-lo. El dolor interior cada cop és més intens, la mirada interior més profunda. Ens està mirant. El nostre pecat, la nostra mediocritat, fan que augmenti el seu dolor. Davant el fracàs que contempla sorgeix la temptació: ¿Jesús va pensar en aquesta ocasió en el suïcidi? El suïcidi de Déu és una idea tan estrambòtica com els seus projectes de redempció, no ho hem d'oblidar. La seva intuïció li diu que només el seu dolor, la seva humiliació, la seva mort, precisament tot això d'Ell, l'escollit, són capaços de compensar tota la maldat i els desencerts dels homes. El dolor intens produeix uns danys

interns irreparables. El qui és Déu, sembla aquí que només és home. Vol estar sol, però necessita companyia, desitja compartir i troba els seus amics dormits. Nosaltres, ¿Com estem aquesta nit a Getsemaní?

La passió és evident, cada minut que passa està més a prop, els guàrdies s'aproximen, els homes també i nosaltres que contemplem místicament l'escena, els qui l'hem fet suar sang, l'hem fet que es decidís. S'aixeca, surt alencontre i valentment diu: si busqueu Jesús de Natza-ret, no busqueu més, sóc jo, aquí em teniu. ¿Què l'ha fet decidir-se? ¿Ha estat en veure que aquesta pregària ha servit per alguna cosa? ¿Ha estat en veure que no feiem gairebé res, per afegir valentment tot el seu coratge a favor nostre, davant la presència del pare? Mai ser Déu i home havia estat tant dur...

Encara que estiguen acompanyats fent pregària també heu d'estar una estona sols. Que la vostra soledat faci companyia al solitari de Jerusalem perquè li sigui consol i esperó.

La pregària que ens substrau dels lligams de l'espai i dels temps ens permet realitzar aquest misteri: consolar Jesús. I quan una mala notícia o un mal auguri ens faci pensar ¿Per què m'ha de passar això precisament a mi i m'ha de passar ara? El record de Crist que a Getsamení crida: «Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi» serà el nostre consol.

Pregària de Pau VI al Sant Sepulcre

Cal que els nostres esperits es despertin, que les nostres consciències s'aclareixin i que, sota la mirada il·luminadora de Crist, totes les forces de les nostres ànimes es tornin amatents.

Prenguem ara consciència, amb un dolor sincer, de tots els nostres pecats, prenguem consciència d'aquells dels nostres pares, d'aquells de la història passada, prenguem consciència d'aquells de la nostra època, d'aquells del món en el qual vivim.

I per tal que el nostre dolor no sigui ni laxe, ni temerari, sinó humil, perquè no sigui desesperat, sinó confiat, perquè no sigui passiu, sinó responsable, que ell s'uneixi a aquell de Jesucrist Nostre Senyor, pacient fins a la mort i obedient fins a la creu, i evocant el seu commovedor record, implorem la seva misericòrdia, la qual ens salva.

T'adorem, oh Crist, i el beneïm, perquè per la teva santa creu has redimit el món.

Allà on Tu, oh Senyor Jesús, l'innocent/ has estat acusat, el just/ has estat jutjat, el sant/ has estat condemnat, Tu, fill de l'home./ has estat torturat, crucificat i portat a la mort, Tu, fill de Déu./ has estat blasfemat, burlat, negat, Tu, la llum./ has conegut les tenebres, Tu, el Rei./ has estat enlairat en una creu, Tu, la vida./ has experimentat la mort, I tu, mort./ has resuscitat a la vida.

Nosaltres ens recordem de Tu./ oh Senyor Jesús

T'adorem./ oh Senyor Jesús
T'invoquem./ oh Senyor Jesús.

(Reflexionem ara)

Aquí, oh Senyor Jesús, la teva Passió/ ha estat ofrena prevista, acceptada,

volguda, ha estat sacrificada: Tu vas ser la víctima, Tu has estat el sacerdot.

Aquí la teva mort/ fou l'expressió, fou la mesura del pecat humà, fou l'holocaust/ del més gran dels heroïsmes, fou el preu/ ofert a la justícia divina, fou la prova/ del suprem amor. Aquí lluitaran/ la vida i la mort, aquí aconseguiràs la victòria./ Oh Crist, mort per nosaltres i resuscitat per nosaltres.

Déu sant, Déu fort, Déu sant i immortal, tingues pietat de nosaltres. Agios o Theos, Agios ischyros, Agios athanatos, eléison imas!

Heus aquí, oh Senyor Jesús, que hem vingut/ com els culpables retornem al lloc de la seva falta;

Hem vingut/ com aquell que t'ha seguit, però que també t'ha traït. Fidels, infidels, nosaltres ho hem estat tantes, de vegades;

Hem vingut/ per confessar la misteriosa relació entre els nostres pecats i la Teva Passió, la nostra obra i la Teva obra.

Hem vingut/ per donar-nos cops de pit, per demanar-te perdó, per implorar la teva misericòrdia;

Hem vingut/ perquè sabem que tu pots, que tu vols perdonar-nos;

Perquè Tu has expiat per nosaltres/ Tu ets la nostra redempció, Tu ets la nostra esperança.

Anyell de Déu que treus els pecats del món/

perdona'ns, Senyor; Anyell de Déu que treus els pecats del món/ escolta la nostra veu, Senyor; Anyell de Déu que treus els pecats del món/ tingues pietat de nosaltres. Senyor.

Senyor Jesús, Redemptor nostre/ revifa en nosaltres el desig i la

confiança en el teu perdó, aferma la nostra voluntat de conversió i de fidelitat, fes-nos apreciar la certesa i també la dolcesa de la teva misericòrdia.

Senyor Jesús, Redemptor nostre i Mestre/ dona'ns la força de perdonar els altres per a que nosaltres siguem veritablement, també, perdonats per Tu.

Senyor Jesús, Redemptor nostre i pastor/ introdueix en nosaltres la capacitat d'estimar; com Tu vols que, a exemple Teu i amb la Teva gràcia t'estimem, així com tots aquells que són germans en Tu.

Senyor Jesús, Redemptor nostre i Pau nos-

tra./ que ens has fet conèixer el teu suprem desig: «Que tots siguin u», atorga'ns aquest desig, que el fem nostre, i que ha esdevingut la nostra pregària: «Que tots nosaltres siguem u».

Senyor Jesús, Redemptor nostre i mitjaner./ Torna eficaces prop del Pare del cel les pregàries que li adreçem ara moguts per l'Esperit Sant.

Preguem.

Déu totpoderós i etern, que has revelat la teva glòria a tots els homes en Crist, salva l'obra de la Teva misericòrdia perquè l'Església s'escampi pel món sencer, perseveri, amb una fe forta, a la confessió del Teu Nom. Pel mateix Jesucrist, nostre Senyor. Amén.

Preguem.

Déu totpoderós i etern, consolació dels afligits, força dels febles, que les pregàries de tots aquells que són en la prova arribin fins a Tu, a fi que tots coneguim la Teva misericòrdia en les seves necessitats.

Preguem.

Déu totpoderós i etern, que has volgut no la mort, sinó la vida dels pecadors, escolta favorablement la nostra pregària, allibera'ls de la persecució de l'error i reuneix-los a la Teva Santa Església, per a la lloança i glòria del Teu Nom. Pel mateix Jesucrist, Nostre Senyor. Amén.

Aquesta pregària la va fer el Papa Pau VI al Sant Sepulcre, el dia 4 de gener de 1964.

(Pau VI fou el primer Papa després de Sant Pere que pelegrinà a Terra Santa).

CATALUNYA CRISTIANA

Pulgarí 5-7
08014 Barcelona

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça.....

Població D.P. Província Tel

Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.
 semestral (26 números) de 4.940 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

domiciliació bancària xec nominatiu que adjunto
(en aquest cas empleneu l'ordre de domiciliació)

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....

Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/líbreta

Entitat Oficina DC Compte

Data.....

Signatura del titular del compte/líbreta

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 16 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

Continua el cicle de conferències «El Déu del poetas»

El diàleg, personal però tens, entre el poeta i Déu

La segona sessió del cicle de conferències «El Déu dels poetas. Presència del transcendent en cinc poetes catalans d'avui», organitzat per la Fundació Joan Maragall i la Institució Cultural del CIC, va ser dedicada al poeta barceloní Màrius Sampere. El

diàleg, personal però ple de tensió i d'interrogants, entre el poeta i Déu va ser un dels temes cabdals de la jornada. El també poeta Jaume Subirana va ser l'encarregat de realitzar la glossa sobre l'obra poètica de Sampere.

Miquel Àngel Codina

BARCELONA.— La sala Joan XXIII de la Institució Cultural del CIC és la seu on continua des del passat 9 de març el segon cicle de conferències, de periodicitat setmanal, titulat *El Déu dels poetas*. Aquest cop l'obra poètica objecte d'estudi i anàlisi va correspondre a la de l'escriptor Màrius Sampere, present a la sessió.

Màrius Sampere va néixer a Barcelona l'any 1928. *L'home i el límit* (1968), amb el qual va aconseguir el Premi Carles Riba, va ser el seu primer llibre. Altres obres seves són *Poemes de baixa freqüència* (1976), *Samsara* (1982), *Llibre de les inauguracions* (1986), *Oniris i el tret del caçador* (1987), *L'ocell que udola* (1990), *La taula i les estrelles* (1992) i *La cançó de la metamorfosi* (1995). Per la seva banda, Jaume Subirana, la persona que va efectuar de manera

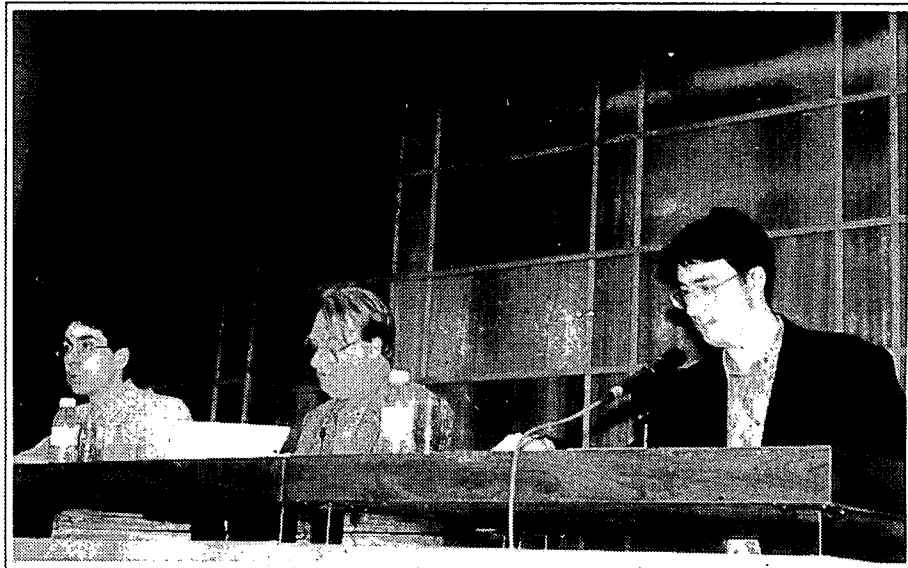
reeixida la glossa sobre la poesia de Sampere, és un jove poeta barceloní guardonat també amb el Premi Carles Riba.

Oriol Izquierdo, coordinador i moderador de les ponències, va fer esment de tres característiques de l'obra poètica de Màrius Sampere. Primera: és el poeta, dels cinc elegits per valorar la dimensió transcendent de la seva producció literària, que més explícitament fa referència a Déu en els seus versos. Segona: manté un diàleg personal, directe, amb Déu. Tercera: la relació amb Déu no és gens fàcil, ja que es podria qualificar de tensa i complexa. En una determinada etapa de la seva trajectòria professional, Sampere va ser inclòs dins l'anomenada *literatura social*. Però cap a la meitat de la dècada dels vuitanta, la seva producció poètica «és llegida amb altres ulls», va dir Izquierdo.

Dualitat argumental

Jaume Subirana va centrar la seva xerrada, que portà per títol *Trobar-ho bo i haver-ho abandonat*, en un sol llibre de Màrius Sampere: *La taula i les estrelles*, publicat l'any 1992. Aquesta obra es troba dividida en tres seccions, amb 21 poemes cadascuna. En total, doncs, seixanta-tres composicions poètiques. Sorpren d'entrada el seu títol. El mateix Sampere ho va aclarir. D'una banda, la taula és l'element quotidià «que toquem tant sovint» i, per altra banda, les estrelles és l'element que simbolitza la transcendència. «La dualitat, els pols que s'oposen, és un dels trets distintius de la meua poesia».

La poesia de Màrius Sampere és «diferent, difícilment homologable dins els corrents d'ús de la poesia catalana d'avui dia», va opinar Subirana. El seu leitmotiv són les grans preguntes sobre l'existència i la creació, i temàtiques argumentals com la mort o el sofriment. «La seva

D'esquerra a dreta: Oriol Izquierdo, Màrius Sampere i Jaume Subirana

poesia —explicà l'autor de la glossa— no és de fàcil lectura ni d'impacte evident o directe», alhora que va qualificar-la de reflexiva, metafísica i abstracta. Subirana també va dir que la poesia de Sampere «defuig la musicalitat, la sensorialitat, per tal d'arribar a l'essència». Allò que Vicenç Llorca va anomenar, en el seu llibre *L'obra poètica de Màrius Sampere (Assaig de revisió del realisme història)*, «diamant pur».

Món abstracte

A la primera part de l'obra *La taula i les estrelles*, Màrius Sampere duu a terme una associació de conceptes: l'ambient còsmic (les estrelles) amb la noció transcendental de la vida. «El procés de lectura de la poesia de Sampere —va asseverar Jaume Subirana— demana al lector un esforç paral·lel que s'intueix que és present al darrera dels versos». En canvi, a la segona part, el poeta utilitza diversos elements de la seva vivència individual i col·lectiva (la família, la història, la guerra civil...) per poder assolir l'abstracció. Finalment, Sampere empra a la darrera secció —que porta per subtítol *La fixació del temps*— un to molt més interrogatiu que no pas asseveratiu. El món abstracte és el seu destí.

La essència de les coses

*Abolició total,
fins i tot del vidre,
voldria arribar al que veig, flamejar-hi
com al sol li és donat, com a l'arc
de l'invisible li és permès.*

*Però a més de mi
hi ha tot, la resta que em condemna
i, més que res, les parets i l'enveja.*

*Vet aquí. Senyor, què m'has donat: la vida,
ser jo sense poder ser tant!*

La taula i les estrelles (1992)

M.A.C.

Màrius Sampere va llegir al llarg de la conferència diversos poemes seus. Hem triat, per la seva significació, el que porta per títol *Límits*, pertanyent al llibre *La taula i les estrelles* (1992). Jaume Subirana va explicar als nombrosos assistents a l'acte que el poema —el qual correspon a la primera part, caracteritzada per un to abstracte, de l'obra abans esmentada— duu implícit el joc entre dues actituds fonamentals de tot ésser humà: la consciència i la limitació. «El poeta —va afirmar Subirana— deleja que li sigui permès arribar a l'essència de les coses, a trencar-ne el límit». L'autor s'interroga sobre la consciència del límits i de la seva incapacitat de transgredir-los —si més no, alguns d'ells.

El poeta dialoga amb Déu, el donador de la vida, però tot i que li parla de *tu a tu*, Déu sempre manté una certa postura distant (al cap i a la fi, es tracta d'un altre tipus de límit). La vida «en una mena de gir final» —com ho va expressar Subirana— esdevé finalment una «consciència ambivalent». Certament, aquesta és una de les claus de la poesia de Màrius Sampere. «Déu és el destinatari de les preguntes, l'astorament i la reflexió del poeta», va dir Jaume Subirana.

Sampere va asseverar que «jo no sé ben bé què és Déu; hi ha tants Déus com persones hi ha al món». Més endavant hi va afegir: «Cada persona té el seu Déu, fins i tot diria que tots nosaltres formem part de Déu; som Déu».

275 cançons

per pregar...

Cantoral
amb solfa
o lletra sola

Cassettes

El cantoral *Una veu exultant* és un excel·lent repertori per a les parròquies i comunitats. Aneu-lo introduint i alternant.

Són cançons fàcils que canten joiosament petits, joves i grans. Ho podreu constatar en les vostres celebracions.

Preparació: Mn. Josep Soler. Il·lustracions: P. Oriol M. Diví, moñjo de Montserrat. - Editorial Claret. Venda a les llibreries religioses.

CASA
GAY

SERVINT AL CONCILI
HA INSTAL·LAT GRADERIES, TAULES,
BUTAQUES I PARAMENTS

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55.

La Sardana i la Dansa

La tasca sardanista del Club Huracans de Lleida

Josep Ventura

El número 20 de la col·lecció *La Banqueta*, conjunt de quaderns de divulgació ciutadana editat per l'Ajuntament de Lleida, aporta una sèrie de dades d'indubtable interès sobre la història de la sardana.

El títol d'aquest número 20 és *El Club Esportiu Huracans, 1941-1991* i ofereix el testimoniatge de 50 anys d'activitats esportives i culturals, que van trobar el seu origen en la necessitat de fer front a la situació de total opressió i anorreament de les formes de vida pròpies de Catalunya sorgida amb la guerra civil. Els Huracans de Lleida van anar molt més enllà d'un club esportiu jugant, amb empena i sense embuts, un paper ben destacat en defensa del fet català. I encara avui, la secció sardanista dels Huracans manté viva aquesta entitat cinquante-nària. La publicació que acaba d'aparèixer glossa els diferents aspectes d'aquesta història: Josep Palou resumeix les diferents fites de l'activitat esportiva; Sebastià Gràcia recopila la important tasca desenvolupada a l'entorn del fet sardanista durant tots aquests anys i que continua ben activa; per la seva part, Antoni Jarne evoca les iniciatives de caire cultural impulsades pels Huracans i, finalment, Ramon M. Puig, Ramon Morell, Carme Ballesteros, Josep M. Mauri i Manolo Vivas aporten les realitzacions d'un modèlic cine-club. Cal remarcar la interessant trajectòria del Grup Sardanista dels Huracans, que Sebastià Gràcia relata amb molta cura, com a màxim responsable que ha estat i continua sent de tota aquesta activitat; activitat que es

La sardana és present a casa nostra gràcies a l'entusiasme i a la capacitat d'iniciativa de grups com els dels Huracans de Lleida, que han fet un servei molt important al país

reflecteix, a més, a partir d'un ampli recull gràfic que complementa adequadament l'esmentat text.

CERTAMEN MUSICAL.— El proper dia 29 d'abril, a la nit, tindrà lloc a Matadepera la cloenda del Concurs Musical de Composició de Sardanova, convocat per l'Agrupació Sardanista La Mola. Els concursants es disputen premis dotats amb quatre-centes setanta-cinc mil pessetes. L'execució musical de les composicions finalistes d'aquest certamen estaran a càrrec de la cobla Els Montgrins juntament amb Santi Arisa i Els Lakatans.

Albert García guanya el concurs de narrativa «Església Viva»

Jaume Reixach

Ha estat fallat el premi del III concurs de narrativa radiofònica *Església Viva*, que organitza el Departament de Ràdio del Bisbat. El premi ha anat a parar a mans d'Albert García Elena, de Matadepera. El seu treball es titula *Bombes que maten la fam*. El treball finalista és obra de Maricel Torrent i Pérez, de Girona. Porta per títol: *Segon fax a la comunitat de Txetxènia*. Enhorabona al guanyador i al finalista. I enhorabona també als organitzadors que veuen com, any rera any, augmenta la participació i la qualitat dels treballs. Enguany hi han participat 63 treballs, dels quals 34 eren de Girona i comarca, 25 de Barcelona i comarca, 2 de Tarragona i 2 de la Comunitat Valenciana. El premi té una dotació econòmica de 30.000 ptes. i la difusió del treball guardonat, l'extensió del qual, d'acord amb les bases, no ha de sobrepasar els tres folis. A partir d'ara, queda oberta la quarta convocatòria d'aquest premi de narrativa radiofònica.

I CONCURS DE DIBUIX CATALUNYA + CRISTIANA

El setmanari *Catalunya Cristiana* convida els nens i nenes de totes les escoles públiques i privades, a participar en el I Concurs de Dibuix *Catalunya Cristiana*. Aquesta convocatòria està destinada a desvetllar l'interès per la dimensió religiosa de la persona, el coneixement de Jesucrist i de la vida de l'Església.

Bases del concurs

- Tots els nens i nenes que vulguin participar ho faran amb un sol dibuix que hauran d'enviar abans del dia 20 de juny de 1995 a: Fundació Catalunya Cristiana, c/ Puiggarí, 5-7 de Barcelona, codi postal 08014. A la part posterior del dibuix s'indicaran totes les dades del participant: nom i dos cognoms, adreça, telèfon, curs d'EGB o primària que cursa i el nom i l'adreça de l'escola on va. Els dibuixos no seran retornats ni es mantindrà correspondència amb els seus autors, llevat de la decisió del jurat que es comunicarà als guanyadors. Tots els concursants rebran un diploma, dibuixat per Pilarín Bayés, que acreditarà la seva participació.

- Els dibuixos han de ser enviats per correu, sense doblegar, i hauran de tenir la mida d'una làmina Din A4. El tema serà: *La tasca dels missioners arreu del món*. Mitjançant aquest concurs, *Catalunya Cristiana* vol acostar els nens i nenes de tot Catalunya al coneixement de la vida de l'Església arreu del món. L'estímul i consell que pares i mestres aportin serà cabdal per als nens concursants, tant per a la confecció del dibuix com per l'aprofundiment que els infants facin dins tota la problemàtica, i també la joia, del món missioner.

- El jurat estarà format per: President d'Honor: Sr. Bisbe Joan Carrera. Membres: Mn. Jordi Jorba, delegat diocesà de Missions de l'Arquebisbat de Barcelona; Mn. Manuel Valls i Serra, director de *Catalunya Cristiana*;

Sra. Pilarín Bayés, dibuixant, col·laboradora d'aquest setmanari; Sr. Antoni Picas, investigador d'art; i Mn. Ventura Farrando, professor d'EGB i diaca permanent. El veredictes d'aquest jurat serà inapel·lable. Només per causes de força major, *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de canviar la composició del jurat.

- Els noms dels guanyadors es publicaran al setmanari al llarg del mes d'octubre, i el diumenge 24 de novembre de 1995 es farà el lliurament de premis als locals de *Catalunya Cristiana*, en presència del jurat i representants del Patronat de la Fundació. D'aquest acte es farà un ampli reportatge que es publicarà al setmanari.

- Hi haurà tres categories de premis per cada un dels vuit cursos d'EGB o primària. Els premis consistiran en lots de llibres adients a cada edat que s'especificaran el proper mes d'abril. També hi haurà premi a les tres escoles amb més alumnes participants.

Per a més informació adreceu-vos a:
DEPARTAMENT DE PUBLICITAT, PROMOCIÓ I PROPAGANDA
Puiggarí, 5-7. 08014 BARCELONA
Tel. 490 59 88

Cinema

La boda de Muriel

Muriel's Wedding

Director: P.J. Hogan. Intèrprets: Toni Collette, Bill Hunter, Rachel Griffiths.

J.M.A.

(Aceptensa)

Muriel és una jove obsessionada amb la idea de casar-se. Així, quan deixa la seva família per anar a viure a Sydney, anirà d'una botiga a l'altra provant-se tots els vestits de núvia.

El matrimoni P.J. Hogan (director) i Jocelyn Moorhouse (productora) presenta una comèdia la soltura narrativa de la qual, animada per les cançons d'Abba, podia suposar una alenada d'aire fresc en un gènere tan difícil. Però el fet és que més aviat porta una sentor una mica pudenta per l'irònic enfocament dels temes que tracta.

Durant la pel·lícula desfila una nombrosa galeria de personatges marcats per la mediocritat. Riure's d'aquests personatges, potser amb una pretensió crítica però en qualsevol cas no gaire eficaç, sembla el propòsit de la pel·lícula. Amb aquesta finalitat s'han provocat algunes situacions grolleres, algunes amb un enfocament massa eròtic; i es dona una visió molt negativa de les relacions familiars i d'amistat, ambdues presidides per la dissimulació i la mentira. Resulta difícil riure de gust en aquesta comèdia, on molts dels gags estan concebuts sobre situacions objectivament patètiques. Ni tan sols l'inesperat gir dramàtic final sembla afectar massa els personatges. Realment, l'únic interessant que Muriel arriba a fer en la vida és tenir cura d'una amiga malalta. Diu Hogan que la seva protagonista «aconsegueix petites coses en la vida». Per cert, veritablement, molt petites.

Crònica televisiva

Dalí, català universal

Miquel Angel Codina

«L'obra de Dalí sempre parla del seu món. Des de la conflictiva relació amb el seu pare fins al seu singular idil·li amb Gal·la, i tot amb una vinculació molt estreta amb els seus paisatges d'infantesa: el Cap de Creus, Cadaqués i la plana de l'Empordà». Canal 33 va emetre recentment un interessant reportatge monogràfic sobre la vida i obra de Salvador Dalí, l'il·lustre pintor català, en el programa cultural *Stromboli*, dirigit per Vicent Sanchís i realitzat per Agustí Vila.

L'any 1929, en plena efervescència surrealista, Dalí va pintar *L'home invisible*, un quadre en què l'home és bàsicament un cap gairebé transparent. El documental, que significativament portava per títol *Dalí, l'home invisible*, va intentar desxifrar les dues cares de l'artista, la de l'individu excèntric i exhibicionista i la de la persona que s'amagava darrera la seva imatge pública. Una empresa força agosarada i, dissortadament, no ben bé aconseguida a causa de la desmesurada complexitat biogràfica de l'autor del *Crist de Sant Joan de la Creu*.

El programa va comptar amb imatges d'arxiu del gran mestre empordanès, entrevistes, algunes de les seves obres —essencialment, pictòriques i escultòriques— i diversos testimoniatges. L'escriptor Lluís Romero va manifestar que Dalí «era un home que s'estimava a si mateix per damunt de tothom». També s'hi va fer una referència constant als seus nombrosos escrits autobiogràfics —com *Vida secreta de Salvador Dalí*, *Diari d'un geni* o el de recent publicació *Un diari: 1919-1920. Les meves impressions i records íntims*— i al vincle que va mantenir amb la seva musa i muller —per aquest ordre— Gal·la i amb els seus amics de la madrilenya Residencia de Estudiantes, el poeta Federico García Lorca i el cineasta Luis Buñuel.

Quan en una ocasió li demanaren que definís el surrealisme, Salvador Dalí va contestar com el rei francès Lluís XIV: «El surrealisme sóc jo». També s'hi parlà de l'anomenada *paranoia crítica*, la seva aportació personal a l'esmentat moviment artístic-literari del nostre segle. Consisteix en la interpretació delirant i obsessiva de la realitat. Certament, la clau per desmascarar el Dalí invisible.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 03.25 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dijous 17.30 *Santos Oficios*: Missa de la Cena del Senyor, des de la Catedral de San Nicolás a Alacant. Presideix la celebració el bisbe auxiliar de la diòcesi Monsenyor Francisco Cases.

Divendres 18.00 *Santos Oficios*: Acció litúrgica des de la Catedral de San Nicolás a Alacant. Presideix el Bisbe Auxiliar.

21.00 *Via Crucis*: oficiat per SS. el papa Joan Pau II, dins el marc de l'Amfiteatre Romà testimoni de la història dels primers cristians.

22.30 *Procesión*: des de Crevillente (Alacant).

Dissabte 10.30 *Últimas preguntas*.

24.00 *Vigilia Pascual*: des de la Catedral de San Nicolás a Alacant. Presideix el Bisbe Auxiliar.

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*.

09.00 *El canto gregoriano*.

10.00 *Pueblo de Dios*.

10.25 *La Missa*: des de la basílica de Sant Pere a Roma, Missa de Pasqua, Missatge i Benedicció «Urbi et Orbi» per SS. el papa Joan Pau II.

CANAL 33

Divendres 16.30 *Signes dels temps*: Aquesta setmana entrevista a Fina i Tere García. Especial Setmana Santa i Pasqua de Resurrecció. Una experiència viscuda del pas de mor a vida; (director: Josep-Maria Pont).

El programa té diverses seccions com a elements de referència per a l'entrevista. *7 dies d'Església*: recull setmanal d'algunes notícies de l'Església i de les diòcesis catalanes; *Signes d'identitat*: presenta la persona entrevistada; *Signes de vida*: explora allò que ajuda a donar sentit a la vida, en forma d'aficions; *Signes d'actualitat*: demana l'opinió sobre un fet important esdevingut darrerament; *Signes d'Església*: proposa una notícia eclesial de la darrera setmana; *Signes de fe*: reporta el testimoniatge creient de la persona; *Signes d'acció*: presenta la vida i el treball del convidat; *Signes de veritat*: permet conèixer com interpreta l'entrevistat l'Evangelí del diumenge.

Dissabte 12.50 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 14/04 22.45 No hi ha programació.

DI 17/04 15.00 No hi ha programació.

Dv 21/04 22.45 *Creure avui*: Tema d'avui: Antic Testament i Moisès i l'èxode. Informatiu i agenda; (director: Ramon Safont-Tria)

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMA I CRISTIA

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:
de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

00.30 *Dietari de música i músics.*

00.35 *Ràdio Vaticana.*

00.55 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Diàleg d'Església.*

00.00 *Sons i ressons:* Aproximació a l'actualitat musical dels països catalans. Entrevistes amb intèrprets, compositors, editors, etc. Evocació de creacions musicals.

Dimarts

22.05 *Versió original.*

23.00 *Temps d'acció.*

00.00 *Novetats a cau d'orella.*

Dimercres

22.05 *Els veïns de l'escala.*

22.30 *Converses amb la ciència.*

23.00 *Panorama cultural.*

00.00 *Nit d'estels.*

Dijous

17.30 *Entrevista de preparació a la celebració litúrgica.*

18.00 *Música sacra.*

18.30 *Transmissió de la Cena del Senyor des de Santa Maria de Montserrat.*

20.30 *Música sacra.*

22.30 *Temps de Paraula.*

23.00 *La família per dins i per fora.*

00.00 *Deliciósament instrumental.*

Divendres

16.00 *Entrevista de preparació litúrgica.*

16.30 *Música sacra.*

17.00 *Transmissió de la celebració litúrgica des de Montserrat.*

19.00 *Música sacra.*

22.05 *Set dies a l'Església.*

22.30 *Música sacra.*

23.00 *Mots encreuats.*

00.00 *Música sacra.*

Dissabte

19.00 *Música sacra.*

21.00 *Entrevista de preparació litúrgica.*

21.30 *Música sacra.*

22.00 *Transmissió de la Vigília Pasqual des de Montserrat.*

00.00 *Estels de colors.*

01.00 *Dietari de música i músics.*

01.25 *Espurna d'Alba.*

Diumenge

11.00 *Transmissió de l'eucaristia de Pasqua des de Barcelona.*

20.05 *Contemporània.*

20.30 *Cant Gregorià.*

21.05 *Música del Nou Món.*

22.05 *Mosaic.*

23.00 *Edició especial (Musical).*

00.00 *Estel de Colors.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Dijous

13.00 *Música de Setmana Santa: Agonia di Cristo, oratori, de Jomelli; Lamentacions del Dijous Sant, de Rebelo; Ad Matutinum (In III Nocturno) de la Litúrgia de Dijous Sant.*

Divendres

13.00 *Música de Setmana Santa: Parsifal (Encantament del Divendres Sant), de Wagner; Lliçons de tenebres del Divendres Sant, segona lliçó, H 106, de Charpentier; Lamentacions de Jeremies, Divendres Sant, de Lassus.*

Diumenge

10.00 *La música religiosa: Història de la Resurrecció, SWV 50, de Schütz.*

11.00 *Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.*

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.

09.00 *Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.*

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia:* informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 *Santa Missa.*

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home:* el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista: amb motiu del dia del llibre, amb el P. V. Tomás Larrauri Uzquiano de la societat de Sant Pau especialista en mitjans de comunicació, revistes i llibres; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falsat (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;

Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona); *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Angel Ferrés); *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach); *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07 a 09h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.30 a 09.00h. *Pregària* parcial de Laudes, presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marià, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiario.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar (dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (divendres 22.00h).

LA PAROLA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súrria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM

Els sants

L'altre dia em sembla que vaig entendre bé el que el mossèn ens va explicar.

¿Qui són els sants?

Són persones que estimen Nostre Senyor de debò i sense embuts. I perquè estimen Nostre Senyor, estimen també tothom i estimen la veritat, la bondat, la justícia, la pau...

Però una cosa em va agradar molt, és que va dir: Tots els cristians, «de fet», som sants, i és clar, hauriem de comportar-nos d'acord amb què som. (Jo pensava, em sembla que el mossèn exagera.)

¿Com s'entén això que tots els cristians som sants?

És Jesús qui, en el baptisme, en la confirmació ens ha fet «sants» fent-nos participar de la seva santedat, de la seva de Fill de Déu fet home, del seu amor a Déu

i als homes; ens ha alliberat d'anar darrera el mal (pecat) com uns babaus, i ens crida, sense parar, a la veritat, a l'amor i a la pau.

Hi ha hagut al llarg del temps, i hi ha també avui, moltes dones i molts homes, moltes noies i molts nois que s'han esforçat per viure com a sants.

Per això hem celebrat la festa de tots els sants, els que ja són amb Nostre Senyor a la festa eterna del cel, i els que encara viuen a la terra.

Visca les santes i els sants!

Ja m'ho diu la mare que en el món hi ha molta gent bona, més de la que sembla.

Aquests fan el bé sense fer soroll.

I, ¿nosaltres què, nois?

L'Eixerit

La cafetera

Vet aquí que una vegada, temps era temps... bé, potser no en fa tant, de temps, no cal exagerar, doncs bé, vet aquí que una vegada hi havia un autocar nou i lluent que acompanyava els nens a l'escola. La feia molt bé la seva feina, i à més, li agradava molt fer-la. L'autocar es divertia d'allò més amb les converses dels nans i gaudia amb la seva companyia.

Però amb els anys l'autocar va anar envellint, la pintura va anar saltant i ja no lluia com abans. I el que és més important; no podia córrer com abans ni tenia els mateixos reflexos. El director de l'escola va decidir que ja era hora de jubilar-lo.

—Nois!, ¿heu sentit què diuen?, jubilen la Cafetera i ens posen un altre autocar!

—Però això no pot ser! ¿Què farem?, jo no vull un altre autocar, jo vull la Cafetera! —van dir els nens quan es van assabentar de la notícia.

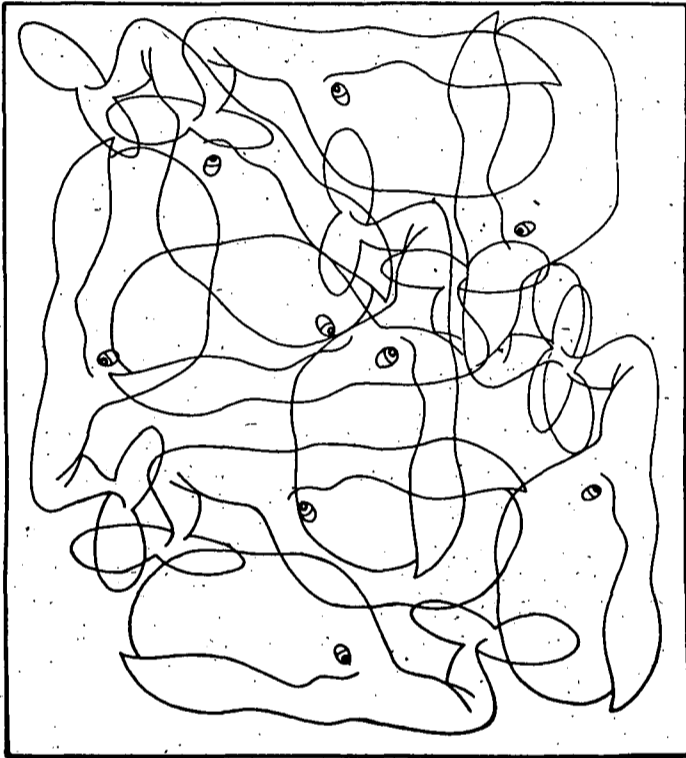
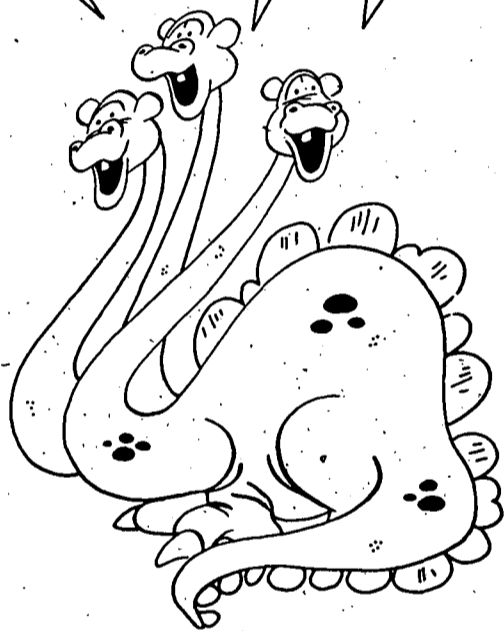
La vella Cafetera estava molt trista, i els nens també. Llavors, el Xavi, un dels mestres, va tenir una idea:

—¿Què us sembla si donem un cop de mà a la Cafetera tot fent una feina d'escola? La pintarem de nou, la netejarem i fins i tot aprendrem mecànica fent-li un cop d'ull al motor.

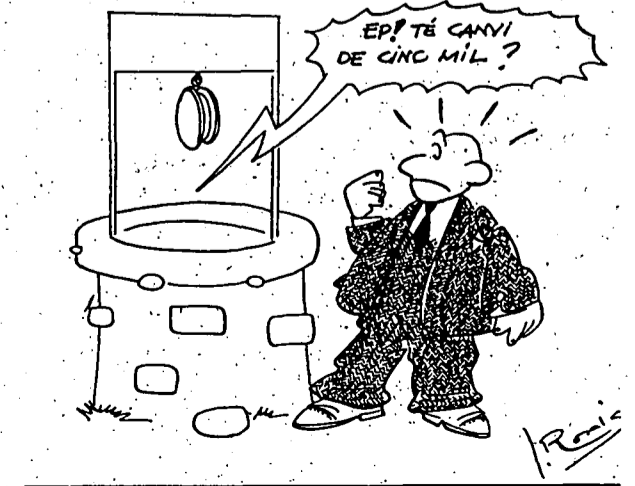
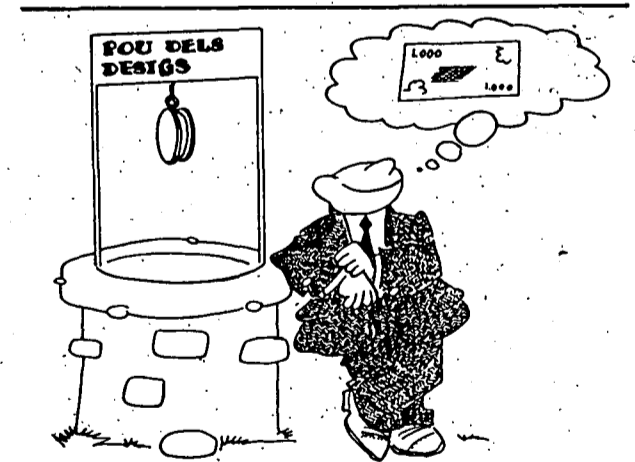
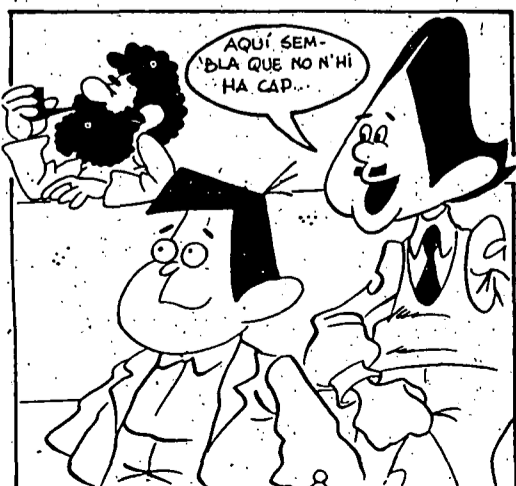
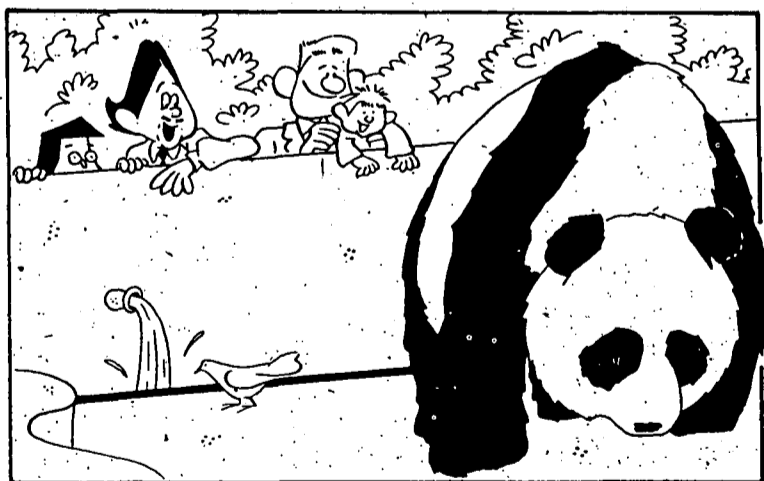
La idea va ser molt ben acollida, tota la quitxalla de l'escola hi va voler participar; els més endreçats van fer les feines de neteja, els més menuts van pintar-la amb tots els colors de l'Arc de Sant Martí, i els més traçuts es van encarregar del motor. Ara la Cafetera torna a lluir orgullosa tot acompanyant els seus amics a escola.

ANNA

Si us hi fixeu bé, veureu que en aquest dibuix hi ha una colla de balenes barrejades. ¿Sabeu quantes?.

En Joan i en Quim

Petits anuncis

VARIS

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Tel. 450 39 30.

SEGELLS COL·LECCIÓ valoro i compro, pago al comptat, passo a domicili. Te. 357 83 94.

LLOGO hab. dret cuina. Preu mòdic, a Sra. mitjana edat. Tel. 453 14 41.

BUSCO secretària, matins. Tel. 231 09 59.

TENIM CURA de Sres. de 9 a 21. Es recullen i s'acompanyen a domicili. Tel. 203 97 40.

DISA us ofereix servei assistencial a domicili, 3a. edat, 24 h. al dia, 7 dies a la setmana. Tel. 454 63 00. Urgències: 908 94 20 89.

LLOGUÈM per jubilació local cèntric a Manresa. 350 m² apte per a oficines, comerç. Tracte directe. Tel. 872 01 77.

INFERMERA desitjaria professora catòlica pract. que em faci classes de matemàtiques i piano. Tel. 490 37 59.

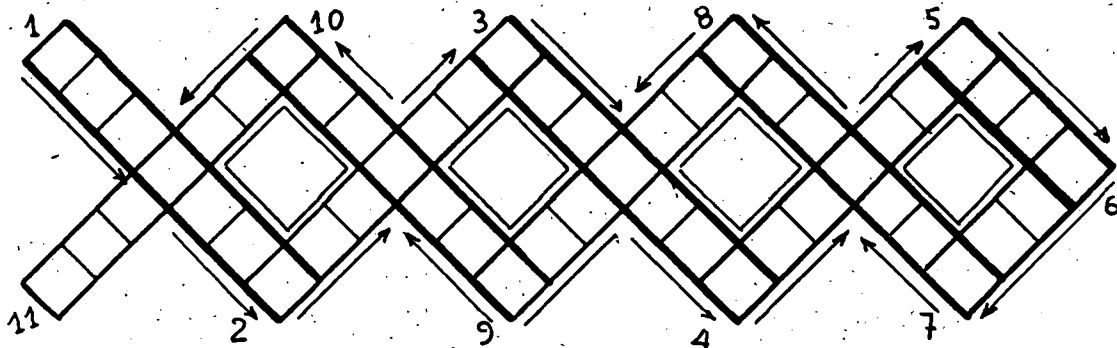
SOBREÀTIC moblat. Zona universitària. Tel. 203 61 81.

LLOGO habitació. Tel. 311 83 34.

ENCREUATS

per Rosa Collell

LA TRENA

Començant pel núm. 1 anar seguint l'ordre segons els números i fletxes fins a acabar en el núm. 11 i sempre coincidir en cada cruïlla.

1. Pati empedrat central de les cases de pagesia mallorquina.
2. Renunciar a alguna cosa que hom posseeix.
3. Rossègons, deixes de menjar.
4. Branca d'un cep o d'una parra.
5. Tronc d'una estàtua de la qual han estat llevats el cap i les extremitats.
6. Municipi d'Osonà.
7. Flairosa.
8. Disminució o abolicció del sentit de l'olfacte.
9. Instrument que hom adapta a l'orella per tal de percebre esmorteïts els sorolls exteriors.
10. Comunitat d'organismes que habiten en contacte amb la superfície lliure de l'aigua.

Solució:

1. Claustra, 2. Abdicar, 3. Rats, 4. Sarmat, 5. Tors, 6. Sora, 7. Armosa, 8. Anòs-mia, 9. Anufon, 10. Neuston.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer Puiggarí, 5-7. 08014 Barcelona.

NOM
 ADREÇA
 POBLACIÓ TEL
 PREU LÍNIA SETMANES

☐	145 pts.
☐	290 pts.
☐	435 pts.
☐	580 pts.
☐	725 pts.
☐	870 pts.
☐	1.015 pts.

(16% d'IVA INCLÒS)

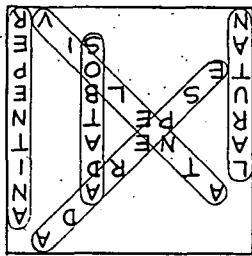
Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

SOPA DE LLETRES
per Montserrat Albert

¿COM VOLS QUE SIGUI LA TEVA MORT? BUSCA LES 5 RESPOSTES

DOTZEMACAS
 UVA ILIDDCA
 AASTILAEIN
 LVTAARDUNI
 AURNEOAICT
 RIEPECTREN
 UTSISLBENE
 TEASIDOSTP
 ALLUISISE
 NNOUONZEVR

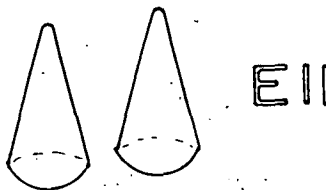

Natural, Esperada, Repentina, Violenta, Sobada.

JEROGLÍFIC
per Núria Albert

NO GASTIS GAIRE

SALOMÓ

Solució al 811

Mig jorn

FILATÈLIA
per Enric Graupera

SANT CRISTÒFOL

Espanya i dins a la sèrie dedicada al Dia del Segell a l'any 1963. Són quadres del pintor José de Ribera anomenat l'Espanyolèt (1588-1662). En el catàleg Yvert té la numeració 1161/1170, són 10 valors i el seu preu és més aviat en puja catalogats en un valor de 200 Francs tota la sèrie.

Sant Cristòfol, màrtir cristià, que va nèixer a Síria o a Palestina, i va patir martiri en temps de l'emperador Deci (250). És patró dels automobilistes.

ESCACS per Jaume Mora

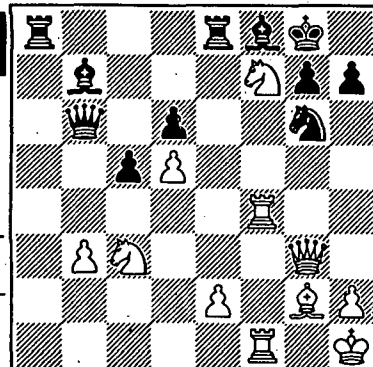
Diagrama 581

Blanques juguen i guanyen

Al Kàrpov se li escapava el riure, i no era per menys.

Solució al diagrama 580

1... TxPT+ 0-1.

CAMPANYA CONTRA L'ATUR

Tens tres formes de col·laborar amb nosaltres: 1. Adreçant els teus donatius al compte núm. 2100.0965.0200010269 de "la Caixa". 2. Enviant-nos aquest cupó emplenat. 3. Enviant un taló a nom de Càritas Diocesana. Pça. Nova, 1 - 08002 Barcelona. Tel. 301 35 50. - Fax 301 39 61.

Nom i cognoms C.P.
 Domicili
 Població
 Telèfon

Vull col·laborar amb Càritas en la campanya contra l'atur. Amb una aportació única de ptes.
 Vull col·laborar amb la labor social de Càritas. Amb una aportació periòdica (marca amb una X)
 Import
 mensual trimestral
 semestral anual

Domiciliació bancària
 Caixa/Banc llibreta/cte. ct.
 Agència
 (Les dades completes que s'agraïen estan en el marge dret del talonari o llibreta)

Senyors, els prego que fins a nou avis i amb càrrec al meu compte paguin els rebuts que els seran presentats per Càritas Diocesana de Barcelona

Els donatius fets a Càritas desgraven un 20% en l'impost sobre la renda de les persones físiques.
 Signatura: Data

Amb un petit esforç donaràs molta feina.

Ajuda'ns a lluitar contra l'atur. Col·labora amb els programes socials de Càritas i faràs treballar bé els teus diners.

Ajuda'ns a ajudar

CATALUNYA + CRISTIANA

L'ESGLÉSIA AL DIA

Nova etapa

*si vols estar
ben informat*

LLEGEIX-LA!

Per subscripcions: Puiggarí, 5-7, - 08014 Barcelona. Tel. 490 59 88 - Fax: 490 20 35

afinant

Llindar

¿L'Església està aïllada de la societat?

Manuel Valls i Serra
director

«Cada vegada us quedeu més sols», em va dir aquell matrimoni al qual no havia vist des de feia uns dotze anys i que vaig trobar a Núria l'estiu passat. Ambdós pertanyien a unes famílies del Penedès d'arrelada tradició cristiana. «Amb aquest Papa no anireu gaire lluny», etzivà ell amb franquesa no exempta d'ironia. I em va llegir la llista de greuges. Vaig escoltar amb molta atenció. Vaig intentar en va alguna valoració positiva sobre el pontificat actual. Però ells ja havien pres partit. El seu to delatava una actitud distant. Aquells amics, com tants d'altres, optaven pel «progrés» i l'Església no els semblava altra cosa que una antiquada peça de museu. El món segons ells anava per altres rumbos. L'Església vivia aïllada en si mateixa. Malgrat tot, em va semblar entreveure una certa tristesa, potser una nostàlgia per l'experiència eclesial tan positiva —em digueren— que havien viscut en la seva infantesa i en la seva adolescència. Però ara tot allò semblava quelcom llunyà i, fins i tot, una mica irreal. Aquella trobada va entrar-me. Durant uns dies vaig estar donant-li voltes una i altra vegada.

Més recentment he llegit alguns articles que parlen de l'aïllament de la l'Església pel que fa a la nostra societat actual. Altres vaticinen una sectarització de la vida cristiana. L'Església —diuen—, va camí de convertir-se en *secta* o de quedar-se tancada en un guetto. Aquest tipus de jutjaments acostumen anar acompanyats d'una senyalització concreta de culpabilitats. En general, sempre és l'Església la culpable, especialment la seva jerarquia. Però a l'interior de l'Església també hi ha sectors —podem anomenar-los *integristes*— que culpabilitzen totalment el món del poc progrés i irradiació de l'Evangeli en el si de la societat. Més encara, tots avui a l'Església ens sentim temptats de culpabilitzar-nos els uns als altres de situacions concretes de retrocés o replegament que deplorem. Alguns, en aquest terreny, arriben, fins i tot, al patològic. S'imposa, doncs, un discerniment serè. I no és fàcil.

¿Tan aïllada està la nostra Església? Sincerament, no ho crec. La presència eclesial té una capilaritat que ja voldrien tenir per elles altres realitats socials. Per altra banda, és veritat que avui a certes èlites intel·lectuals, als poders ideològics i econòmics, als que dicten les modes culturals, els caracteritza una actitud d'indiferència o de clara marginació del l'Església. Però, ¿qui ha abandonat a qui? No sempre en té la culpa l'Església d'aquests abandonaments. A vegades són els mateixos que han creat un

ambient enrarit o de desconfiança respecte l'Església, els que ara l'acusen d'estar aïllada o adverteixen del risc que es converteixi en secta.

Nicolai Berdiaev, el gran filòsof cristià rus (1874-1948), en la seva obra sobre «*El sentit de la creació*» distingeix netament entre la psicologia sectària i la realitat de l'aïllament. La psicologia sectària, segons ell, menysprea el món. Per la seva mateixa essència, doncs, aquesta no és cristiana, en no haver-hi en ella cap traç d'universalisme cristià i de l'amor cristià pel món. «La consciència cristiana, la consciència del Logos universal —diu Berdiaev— és quelcom que no pot conciliar-se ni amb l'indi-

vidualisme ni amb el sectarisme, i li són igualment estranys tant el separatisme i l'autosuficiència de l'individu com el separatisme i l'autosuficiència de grups... La secta és una falsa Església, una falsa catolicitat». Per això es pot arribar a la paradoxa que alguns dels que avui acusen l'Església d'encaminar-se al sectarisme, són els qui en realitat més es comporten com a sectaris respecte a ella i fins i tot dins d'ella.

Ara bé, l'aïllament és una altra cosa molt diferent, que no necessàriament coincideix amb el fet sectari. Segons Berdiaev pot passar que l'aïllament pugui conivir amb una catolicitat autèntica i amb una veritable eclesialitat. «Una persona que tingui una

consciència catòlica i una experiència eclesial autèntica, en la seva iniciativa i en el seu impuls creador, pot quedar aïllada. Per al cristià, l'aïllament és segurament possible en una època de transició que precedeix a la nova època universal de la creativitat». Heus aquí el problema: vivim una època de transició a un món nou i estem mancats de perspectiva.

¿No és aquí la raó per la qual la catolicitat, en una tal situació de manca de perspectiva, en cap moment pot ser expressada per la mera opinió, determinada per l'esperit del món, sinó que es concentra en un punt concret: el successor de Pere, en comunió amb el col·legi dels bisbes, quelcom que batega fortament, des del principi al final, en l'última encíclica de Joan Pau II, «*Evangelium vitae*»? «En anunciar aquest Evangeli, no hem de témer l'hostilitat i la impopularitat, i rebutjar el compromís i ambigüitat que ens conformaria a la mentalitat d'aquest món (cf. Rm 12,2). Hem d'estar en el món, però no ser del món, amb la força que ens ve de Crist, que amb la seva mort i resurrecció ha vençut el món» («*Evangelium vitae*», n. 82). Joan Pau II, en el n. 70, al·ludeix també a plantejaments que depenen de «provisionals i volubles majories d'opinió» i parla de la possibilitat d'una «tràgica ofuscació de la consciència col·lectiva». Això seria certament incompatible amb l'exigència d'una sana i legítima opinió pública dins l'Església. Una opinió que per altra banda el mateix Papa demostra acollir positivament en el cas, per exemple, de l'abolició de la pena de mort. Però ¿i per què no en altres casos? A ell correspon, juntament amb els bisbes, el discerniment de la veritat evangèlica en les diverses situacions problemàtiques que avui es presenten davant la consciència cristiana. En altres casos, moltes vegades el Poder ha rentat el cervell a les persones d'aquesta societat i la consciència cristiana s'ha afeblit.

Aquests dies de Setmana Santa contemplem com Déu coneix una soledat gran i sofrent, i experimenta l'abandonament per part del món dels homes. Diu també Berdiaev: «Al llarg del seu camí, Crist va trobar-se sol i incomprès. Crist fou veritablement acceptat i comprès només després de la seva mort a la creu». En conseqüència, crec que cal dir sense por: sectaris mai, però en certs temes potser sí que una mica aïllats i en solitari respecte la mentalitat comuna. Davant d'aquesta soledat no hem de tenir cap por ni cap complex. Ens cal, patir-la amb paciència. Però, això sí, cal que oferim en tot moment al món una vida *ressuscitada* que irradiï arreu la llum alliberadora de l'Evangeli de Crist. Aquesta ha de ser la nostra veritable i única preocupació.

Giotto, *El Sant Sopar*, Capella dels Scrovegni

«En anunciar aquest Evangeli, no hem de témer l'hostilitat i la impopularitat, i rebutjar el compromís i ambigüitat que no conformaria la mentalitat d'aquest món (cf. Rm 12,2). Hem d'estar en el món, però no ser del món, amb la força que ens ve de Crist, que amb la seva mort i resurrecció ha vençut el món»

Joan Pau II
Evangelium vitae, n. 82

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

El rei Nabucodonosor II (conte de Pasqua)

El rei Nabucodonosor II va fer una estàtua d'or. Tenia tanta alçada que res no podia existir damunt d'ella: no deixava espai ni per a Déu... La seva projecció per totes les bandes era tan àmplia, que ningú, arreu del planeta, no podia restar fora de l'abast del seu encanteri. La febre d'or que l'estàtua difonia feia delirar la immensa majoria dels humans.

Aleshores el rei Nabucodonosor II va convocar governants, polítics i economistes, experts i assessors sens nombre, intel·lectuals i artistes, periodistes. Tots els canals de televisió van transmetre el missatge del rei: prosterneu-vos i adoreu l'estàtua d'or. Els qui no es prosternin i no l'adorin, a l'instant seran llençats a la fornada del descàndid i la sospita.

Gairebé tothom s'hi va avenir de bona gana. Ni que fos en forma de bitllets, l'or els abellia immensament. Així, doncs, tots els pobles, nacions i llengües, en sentir la consigna ben orquestrada de Nabucodonosor II, van adorar l'estàtua d'or.

L'adoració, a diferència del temps de Nabucodonosor I, ja no consistia a prosternar-se en sentit estricte, sinó, més subtilment, a regir-se segons el model de l'estàtua. Molts se'n fabricaven de petites, de diverses mides, segons l'or que podien atrapar. Els qui no en tenien gens —a causa, no cal dir-ho, dels qui en tenien massa— formaven l'infern dels marginats que, per cert, no parava de créixer. Però molts d'ells desitjaven tant de tenir-ne d'or, que bé podem dir que, des de la seva mancança i, si voleu, una mica platònicament, assolien també un elevat grau d'adoració de l'estàtua.

Per l'or, molts explotaven els seus germans, de diverses maneres. Per l'or, la gent gastava el seu temps, més enllà del necessari i raonable. Consideraven, primer, que més valia baratar-lo pel metall preuat que esmerçar-lo en la família o en el conreu de l'esperit. Finalment, arribaren fins i tot a preferir-lo, en algunes ocasions, a la vida humana. Aquesta perillava, especialment, en el seu moment primicial i en la seva fase crepuscular. Calia eliminar destorbs...

Però heus aquí que uns pocs descendents dels jueus —només els més fidels d'entre ells— van ser denunciats de no adorar l'estàtua. Aleshores Nabucodonosor II i tot el seu *establishment* político-cultural s'alarmaren d'allò més. Sobretot quan els rebels, interrogats, declararen palesament: «Oh rei, nosaltres confessem el Déu vivent i no donarem culte als teus déus ni adorarem l'estàtua d'or que has erigit».

Els altaveus del rei es preguntaven escandalitzats: «¿Què és això? ¿Per ventura la nostra societat no ha arribat al màxim progrés? ¿Es que volen retrocedir, aquests inadaptats, a l'època de Nabucodonosor I? Les seves particulars creences són cosa d'ells i no ens hi fiquem pas, mentre les mantinguin en la intimitat de la seva consciència, que nosaltres som tolerants. Però que no les treguin al carrer ni ens en vulguin convèncer. Nabucodonosor II i els seus, que som la majoria, exigim, pel que fa a la cosa pública, l'adoració a l'estàtua d'or.»

Però els fidels al Déu de la vida, que en Jesús va vèncer la mort, no s'acovardien. Llençats a la fornada del descàndid i la sospita, se sentien, tanmateix, joiosos de compartir la creu de Jesús. I quan arribava la nit de Pasqua, reunits a l'hora en què el seu Senyor passà gloriósament de la mort a la vida, hissaven el ciri de la resurrecció, envoltat de flors de la primavera tot just estrenada. Llavors els venia a la memòria la vella història de Nabucodonosor I, quan els àngels alliberaren Xadrac, Meixac i Abed-Negó del foc ardent on el rei els havia gitat, perquè no havien volgut adorar l'estàtua d'or. I proclamaven l'Evangeli de la vida i cantaven himnes de lloança refiats que la força de Déu els salvaria.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Mc 5,1-13

La travessia del llac de Galilea havia fet passar una mala estona als deixebles. La barca, per culpa de la tempesta, s'havia anat omplint. La paraula omnipotent de Jesús reptà el vent i féu callar el llac. Seguí una bona bonança. Els cors de tots, defugit el perill, també estaven tranquils. El prodigi obligava a preguntar-se sobre la identitat d'aquell a qui el vent i el llac obeïen. Tothom sabia la resposta: només Déu podia ser el dominador de les forces de la naturalesa!

L'agilitat estilística de sant Marc situa el lector, immediatament, en una nova escena a l'altra riba del llac. Així que Jesús baixà de la barca hi anà ràpidament un home posseït d'un esperit impur. Sofria i feia sofrir. Si el subjectaven amb grillons, els trencava, cridava tot el dia i es donava cops amb pedres. Es prosternà davant Jesús: per una banda, el confessà Fill de Déu i, per l'altra, li demanà que no el turmentés. L'esperit, pluralitat d'esperits, s'anomenava Legió. Li suplicaren de poder anar a un ramat de porcs que estaven allí pasturant. Jesús els ho permeté. El ramat es precipità pel pendís del llac i s'ofegà.

¿Quina interpretació escau a aquest fet? Hi ha un càstig contra els dimonis. En haver d'abandonar el lloc que ocupaven injustament, en demanen un altre. I se'ls assigna el més humiliant que puguem imaginar. El porc, per a un jueu, és l'animal impur per excel·lència. Recordeu que el mateix fill pròdig va haver de fer l'ofici més degradant en l'ambient jueu: ser pastor de porcs. No és tampoc admirable que els porcs es precipitin en l'abim. Perquè l'abim és el lloc que correspon als dimonis. El miracle vol mostrar com Jesús ve a alliberar els humans del maligne. Ensenms, el prodigi podria manifestar que una pèrdua material, per gran que sigui, no és res en comparació amb la salvació d'una persona.

Impromptu

Oriol Camps

«Per dret de conquesta...»

M'ha sorprès aquesta frase llançada damunt una manifestació de protesta, a causa d'un projecte de restitució, realitzada en una ciutat que, per fama ben guanyada, hauria de ser el paradigma del bon fer com a conseqüència natural del bon saber.

Perquè, em sembla, que invocar el «dret de conquesta», dret de conquesta guerrejant, és una pobra manera de justificar tota mena d'espolis i vexacions. Però també és la manera, inconscient, de donar la raó al reclamant, al qual moltes vegades no li resta més opció que abaixar el cap davant la pitjor de les raons: la raó de la força.

És amb aquest dret de conquesta que s'han dut a terme les més dures aberracions històriques. És aquest dret de conquesta el que ha obstruït tots els camins de solucions amistoses. És aquest dret de conquesta el que fa que imperi el pensament d'uns imposat als altres, i es creïn fictícies unitats, que no tenen res a veure amb la veritable unitat, l'única que és digna de ser sacralitzada: la unitat en la diversitat.

Per això, aquesta invocació al dret de conquesta, a més d'absurda i fora de lloc, m'ha semblat totalment anticristiana.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El present i el futur de l'Església

Giovanni Vian, professor de la universitat La Sapienza de Roma ha fet una conferència a València sobre el present i el futur de l'Església catòlica. Entre altres coses interessants ha dit aquestes:

Els productes i les matèries primeres dels països pobres cal que siguin pagats de forma justa. El Vaticà reclama que aquest deute exterior del Sud al Nord sigui condonat. L'Església pot suplir moltes deficiències de l'estat i ajudar els més desfavorits, quan els estats no compleixen les seves obligacions, però l'Església no pot convertir-se en un organisme com l'ONU o la UNICEF. Haurà de lluitar també contra la injustícia en el terreny de l'ensenyament i impulsar una educació crítica. Per exemple, enfront de la televisió. Ara sembla que els únics valors són el consum, el mercat lliure, la competitivitat. Aquests no són els únics valors. Hi ha la solidaritat, el compartir.»

Pel que fa el futur, segons el professor Vian, l'Església del segle XXI tindrà una característica que la diferenciarà de l'actual: el centre de gravetat es desplaçarà fora d'Europa. En el col·legi cardenalici ja hi ha una majoria de no europeus, perquè la majoria dels catòlics no ho són. «L'Església haurà de tornar als seus orígens pluricultu-

rals, i en aquest sentit, el professor italià constata el final del rumb europeu en l'Església que farà minorar la insistència tan detallada sobre la moral sexual».

Davant el fenomen creixent d'immigrants d'altres religions a Europa, Vian creu que posarà a prova la capacitat de no incórrer en la intolerància i la incomprensió. «Cal preparar-se per al diàleg amb els emigrants; no podem fer una nova Roma encerclada pels bàrbars».

Finalment, Giovanni Vian, reconeix la gran insistència dels darrers papes contra la guerra. Benet XI va definir la guerra mundial com una matança inútil. Pius XII, davant la catàstrofe del 1939, digué que tot es pot guanyar amb la pau i tot es pot perdre amb la guerra. Joan XXIII va escriure l'encíclica «Pacem in terris» de gran rellevància i persuasió, i va evitar una enfrontament bèl·lic entre Cuba i Estats Units. Pau VI exclamà davant l'ONU: «Mai més la guerra!» I Joan Pau II va condemnar la guerra del Golf i ha intervingut moltes vegades per aconseguir la pau i entesa a Bòsnia.

JAUME REIXACH

Capellà i escriptor

Els cecs hi viuen

Mentre fullejava les pàgines d'un d'aquests suplementes que tots els diaris ens ofereixen, em vaig topar amb les declaracions del cantant Stevie Wonder i la meua sorpresa va ser majúscula. No m'esperava que un cantant de música pop em pogués deixar fora de combat amb les seves afirmacions. No m'esperava que pogués dir coses tan plenes de sentit, tan alligonadores. D'un cantant de música pop es dona per suposat que dirà coses frívols, o que farà aquell tipus d'afirmacions que no pretenen altra cosa que cridar l'atenció. La qüestió és vendre. Però no, aquest no deu ser el primer objectiu d'aquest artista invident, ja que ha sabut transformar la seva deficiència en virtut. La seva ceguesa, segons ell mateix afirma, és un luxe. Gràcies a ella ha pogut aconseguir una independència envejable: «Dormo quan tinc son. Per a mi, òbviament, no hi ha diferència entre el dia i la nit». I gràcies a la ceguesa, també, ha sabut construir-se un món força més objectiu que no pas el nostre. I quan dic més objectiu, vull dir més just. Més cristià.

Heus aquí algunes de les seves afirmacions, que demostren un sentit equitatiu que d'altres, a pesar de la seva manifesta religiositat, no acaben mai d'aconseguir:

- Sobre racisme: «Déu ens ha creat iguals. Un cec no fa diferències pel color de la pell».

- Sobre les drogues: «Mai no he fumats, ni begut, ni he pres drogues. Jo no sóc un d'aquests músics col·locats. Jo sóc un home que va amb el cor a la mà». I també: «Mai no he necessitat drogues per veure la vida com una meravella».

- Sobre la vida: «Em sento obligat a defensar la vida, a preservar-la. És un repte». I també: «Estimo la vida. Necessito viure i ho faig». Quan li pregunten què va sentir després d'un accident de cotxe, en el qual va estar a punt de perdre la vida, contesta: «Vaig afermar la meua estima per la vida».

- Sobre la violència: «La violència és un problema: Si n'hi ha tanta és perquè la vida no es valora

prou». I en un altre moment de la conversa, les seves paraules ens recorden les del nostre Balme: «Gran part dels problemes del món són per la mateixa causa: no ens sabem escoltar».

- Sobre les guerres: «No hi ha misteris: si reculem fins a 200 anys abans de Crist, hi trobem una altra Bòsnia, altres guerres. Avui com ahir, les vaques són més ben tractades que els homes. La història es repeteix».

Podria continuar, però m'aturo. No vull expressar tot el suc d'aquesta taronja que em vaig trobar a les mans sense buscar-la. Però no puc estar-me d'arrodonir el meu article amb les mateixes paraules amb què ell dona per enllestida l'entrevista: «Tots depenem de tots. Cada generació depèn de la següent i si diem —als joves— que la vida no és important ¿Com podem pretendre que després tinguin cura de nosaltres?».

No està gens malament, aquesta manera de

«Déu ens ha creat iguals. Un cec no fa diferències pel color de la pell»

«Gran part dels problemes del món són per la mateixa causa: no ens sabem escoltar»

pensar, en una persona com ell, que als 21 anys ja havia guanyat un milió de dòlars amb les seves cançons. Tot i així, mai no s'ha desentès de la lluita pels drets humans. Vull dir que no és com d'altres del mateix col·lectiu, que no reconeixen altres drets que els drets d'autor: Ell, segons va manifestar un altre cèlebre invident, Ray Charles, posseeix una cosa estranya i poc usual: una immensa fe».

No hi ha volta de full, amic: Hi ha cecs que hi veuen.

IGNACIO ARÉCHAGA

Director d'Acepremsa

Catòlics que es donen de baixa

Eugen Drewermann ha estat a Madrid per promocionar la versió castellana del seu llibre *Clérigos*. També aquí ha tornat a repetir el de sempre: les actituds reaccionàries de l'Església estan allunyant de la fe als catòlics centreeuropeus; el celibat sacerdotal no és més que una hipocresia; el Papa és un obstacle, etc. Aquest tipus de teòleg constestatori guanyaria en credibilitat si les seves denúncies de l'autoritarisme a l'Església les fes amb menys arrogància i si la seva crítica del dogmatisme inclogués determinats dubtes. Però si quelcom el caracteritza és l'immobilisme i manca de matisos en la seva doctrina particular.

Al marge de les opinions, és un fet que a Alemanya cada cop més catòlics abandonen oficialment l'Església. En un país on l'Església es financia mitjançant l'impost eclesiàstic (un 8%), quan la pràctica religiosa va a menys és gran la temptació de classificar-se en la declaració del fisc com «sense confessió» per escapar a l'impost. De fet, el 1994 uns 200.000 alemanys s'han esborrat de les llistes de l'Església catòlica.

Si aquest fenomen pogués explicar-se amb el diagnòstic de Drewermann, seria d'esperar que la situació fos molt millor entre els protestants. Al cap i a la fi, el lliure examen els protegeix del dogmatisme de l'Església; no han de patir l'autoritarisme del Vaticà; la *Humanae Vitae* no els turmenta i els seus pastors poden casar-se. Això no obstant, a l'Església protestant l'hemorràgia és més gran que a la catòlica; 361.000 dimissions el 1992 i unes 350.000 el 1994, tot i que els protestants són menys que els catòlics.

Tampoc pot dir-se que els fidels protestants estiguin més integrats en la seva Església que els catòlics. Mentre que la pràctica dominical assoleix el 18% a les esglésies catòliques, no supera el 5% en els temples protestants.

Llavors, el que hauria de preguntar-se és què és abans, la crisi de confiança de l'Església o la crisi de la fe. El filòsof alemany Robert Spaemann ha advertit que els motius que al·leguen les persones que s'allunyen de l'Església no acostumen a contenir la veritable causa: «Moltes coses a l'Església que escandalitzen a la gent, no són de cap manera el vertader motiu d'escàndol. Al contrari, la gent s'escandalitza perquè abans s'havia allunyat de la fe i de la vida de fe». De manera que quan molts fidels —i també teòlegs— afirmen que el catolicisme no respon ja a les seves aspiracions, el primer que cal investigar és si no hauran canviat les seves fal·leres.

Respir

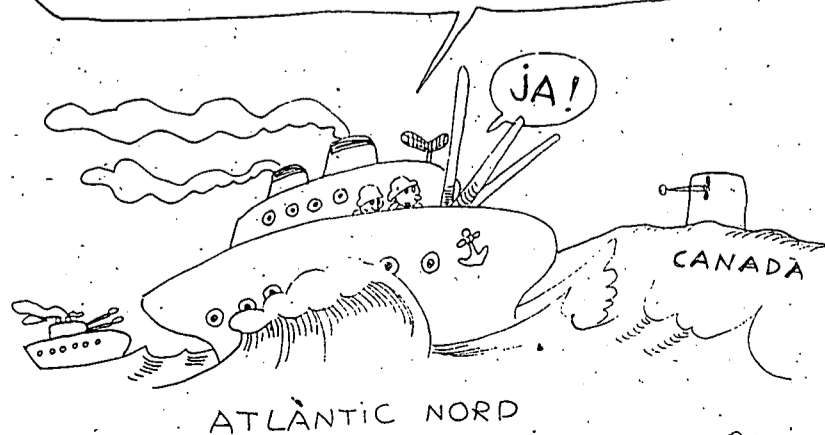
Miquel Estradé

Salvar els mots!

Com que mots i parla i cor van tan junts, salvar els mots pot voler dir també salvar la parla i salvar el cor. Dos exemples que vaig sentir explicar a un mestre que havia exercit poc temps en un poble de pagès fa més de cinquanta anys m'han inspirat aquest *Respir*. El primer és la resposta d'un vailet d'uns sis o set anys que un bon dia en anar a l'escola es deixà el quadern a casa; el mestre li digué que l'anés a cercar i que tornés de seguida. La resposta fou: «Brunziré com el vent!». El segon és d'un altre vailet a qui el mestre devia haver dit: «Pobre de tu!». La rèplica fou: «Pobre no sigui davant de Déu!». *Poble de pagès, fa més de cinquanta anys*; això sol ja ens situa pràcticament en una altra galàxia. Avui el llenguatge ja no s'aprèn tant en família com abans; potser sí que s'aprèn força a casa, però sovint a través de la televisió. O a la guarderia, que també s'anomena *jardí d'infants*. Tinc sort que se m'ha acabat l'espai. I potser també en teniu sort vosaltres!

Acudit

EL QUE DE DEBÒ EM FARIA IL·LUSIÓ,
S'ERIA UNA RACIÓ D'ANKOVES DE L'ESCALA.

Pel Dr. Constantino Cabezón Martín, cap emèrit de Cardiologia de l'Hospital de Meknès, al Marroc

Anàlisis mèdiques de la Passió i Mort de Crist

Constantino Cabezón Martín, missioner franciscà espanyol, és metge especialista en Cardiologia i Medicina Interna. Va exercir la seva professió durant 16 anys com a cap del servei de cardiologia de l'Hospital de Meknès, al Marroc.

El pare Constantino, com a cardiòleg internista, ha fet un estudi sobre els sofriments físics del Crist en els últims moments de la seva vida i les causes fisiològiques de la seva mort. Sobre el tema va fer una conferència al Centre Cristià d'Informació de Jafa.

El Dr. Cabezón Martín divideix la seva dissertació en quatre apartats: suor de sang a Getsemaní; flagel·lació i coronació d'espines; la Crucifixió i conseqüent set i la Mort per asfixia. Els oferim un resum de la seva interessant conferència.

1. La suor de sang a Getsemaní

Els sofriments de Jesús comencen a Getsemaní amb l'hematohidrosi —suor de sang— en forma de coàguls, que va ser provocada per l'esglai i l'abatiment, entrant en agonia i produint-se fisiològicament aquest fenomen.

En aquest moment, Crist podria haver entrat en un xoc hipovolèmic per la pèrdua de tanta sang i en tan poc temps. L'únic evangelista que utilitza la paraula *trombosi* (coàguls) és precisament el metge sant Lluç.

2. Flagel·lació i la coronació d'espines

Un altre moment de sofriment de Jesús va ser la flagel·lació, que en ell no va ser legal, sinó un càstig a part. Aquest turment es va fer amb l'anomenat *flagrum romanum*, amb boles de plom, i van sobrepasar els 100 cops, com es pot veure pels senyals impresos al Sant Sudari de Torí. Aquests cops van tallar més o menys la seva pell de l'espatlla, el tòrax, les cames, etc. causant-li tota mena de ferides, contusions, irritacions cutànies, excoriacions, equimosis i nafres.

Mèdicament és impossible explicar el dolor de cada corretjada. Sols es pot afirmar que en aquells moments Jesús era *tot dolor*.

Un altre moment de dolor intens va ser la coronació d'espines en forma de casc *pileus* romà i com que no es podia col·locar amb les mans dels esbirros per no punxarse, va haver de ser clavada a cops, esquinçant el cuir cabellut i sagnant en abundància. En aquells instants Jesús sentia un atordiment cerebral fins a la insensibilitat, de pur dolor, i el cap retronyia amb un dolor intens. Aquest càstig de la corona d'espines no s'aplicava als crucificats i va ser especial per a Ell per haver-se volgut proclamar rei.

En col·locar-li el mantell irrisori sobre

l'espatlla, totalment plena de nafres, va quedar enganxat al cos i després, en ser separat sense cap mirament per crucificar-lo, les ferides es van revifar, amb el conseqüent vessament de sang, sang que cal afegir a la ja vessada anteriorment.

3. Crucifixió i set

En el moment de la crucifixió, un dels majors sofriments de Jesús va ser el clavament a la creu, que es va produir al carp (canell) i no al metacarp (palmell de la mà). En penetrar el clau al carp, va tocar un nervi mitjà, produint-se un dolor com no ens podem afigurar, fulgurant, el dolor més atroç que un home pot experimentar i que gairebé sempre provoca la síncope. Jesús inexplicablement no va perdre el coneixement, perquè va parlar diverses vegades.

Just en el moment de tocar el nervi mitjà amb el clau, el dit polze es va doblegar

sobre el palmell de la mà, per això no es veu en el Sant Sudari. En ser suspès a la Creu, aquest nervi va quedar molt tens sobre el clau i vibrava amb cada estrebada, despertant un dolor horrible que va durar tres hores.

Suposant per la seva alçada (1,80) el seu pes seria de 80 kilos, el pes que va haver de suportar cada mà no van ser 40 kg. sinó gairebé 95, perquè segons la fórmula matemàtica, la descomposició d'un pes en dues forces simètriques oblícues dona components superiors.

La set va haver de ser molt gran per la gran quantitat de sang vessada en cadascun dels episodis narrats en els Evangelis, i també per la suspensió del cos de les dues mans. Set ardorosa, que sens dubte li va produir un estat febril i una gran hipotensió.

4. L'asfixia, causa de la mort

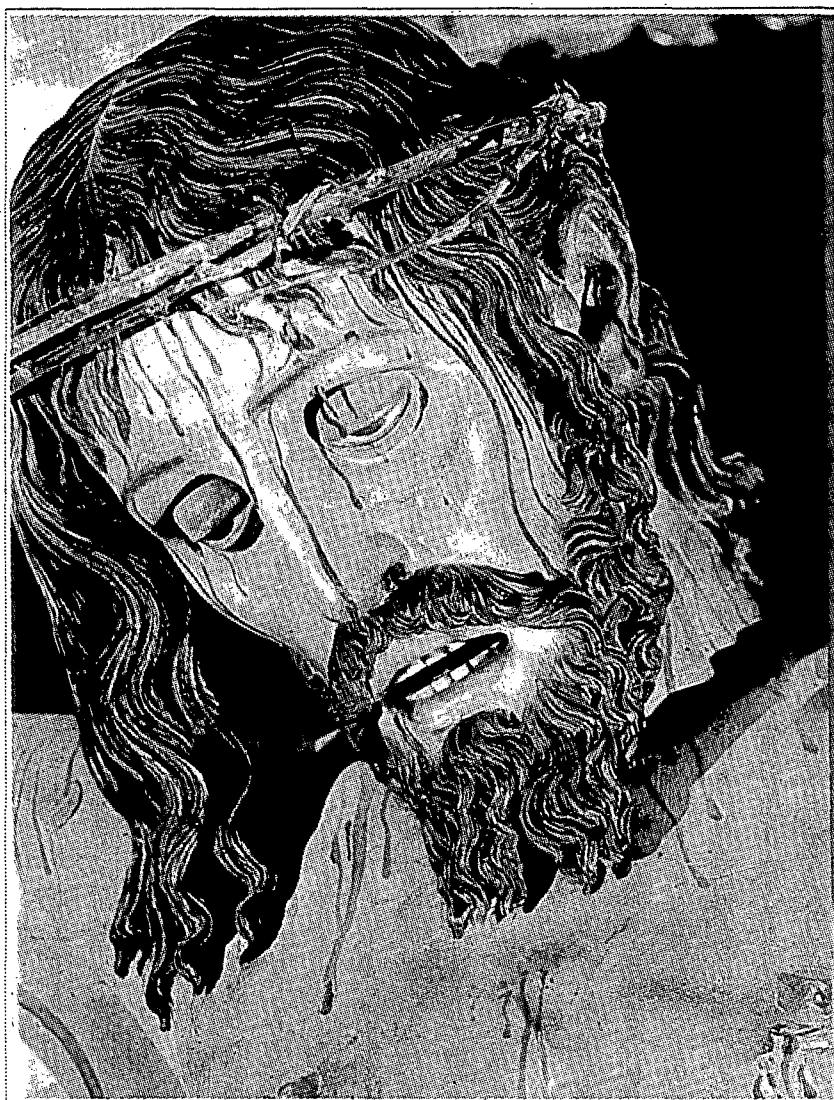
Com a causa de la pronta mort de Crist s'ha assenyalat la fam, la set, la insolació. Altres parlen del col·lapse ortostàtic en el qual la sang baixa a les parts inferiors del cos per la llei de la gravetat. Alguns han indicat l'esquinçament del cor (infart), fins i tot, una pedicarditis traumàtica. Altres mantenen que va ser per deglució de l'aigua, però això no pot produir la mort directament.

La causa final de la mort de Jesús, com la de tots els crucificats, va ser l'asfixia. Suspès pels braços, els pulmons s'omplien d'aire, però no podien deixar-lo anar, cosa que provocava una asfixia semblant a la de l'estrangulació, per manca d'oxigen i acumulació d'anhidrid carbònic. Aquesta situació li va provocar contraccions violentes que deurien acabar en un estat de contracció permanent i rigidesa als músculs engarrotats, que s'anomena estat de tetània.

El dolor a tot el cos és atroç. En aquesta situació Crist va tenir una crisi aguda d'asma, i la seva mort va ser en una posició anomenada *emprostotonos*, és a dir, amb el cap cap endavant, el tòrax molt distès i sortit, i epigastri i el baix ventre enfonsats. Els evangelistes constaten que «inclinant el cap va expirar».

Els crucificats tenien habitualment una agonia molt llarga, però això no va succeir amb Jesús, per això l'estranyesa dels soldats quan van anar a trencar les cames als altres dos crucificats per accelerar la mort i l'estranyesa de Pilat quan van anar a demanar-li el cos per enterrar-lo.

Mèdicament no es poden explicar gaires detalls de l'agonia, Passió i Mort del Senyor, si no és perquè a més a més de ser home, era Déu.

Talla de fusta policromada, obra de Gregorio Fernández, feta l'any 1632, i que es conserva a Valladolid. La seva expressivitat es concentra sobretot en el cap: corona d'espines, sagnant, els ulls vidriosos i la boca mig oberta, mostrant les dents de forma colpidora

És el motiu i desig dels pelegrins a Terra Santa

Pregar, veure i tocar

Terra Santa, la gent hi va per pregar, veure i tocar. Els pelegrins volen veure els llocs i la geografia on s'hi fa palès el pas de Jesús, el Salvador. Per al turisme hi ha altres països més atractius arreu del món.

Francesc Gamissans

Els pelegrinatges a Terra Santa són antiquíssims. Ja l'any 335 estava construïda la basílica del Sant Sepulcre a Jerusalem i, amb motiu de la seva dedicació, Eusebi de Cesària es complau en assenyalar l'esplendor d'aquesta celebració.

Sant Jeroni: «Veure els Sants Llocs forma part de la meva fe».

També allà pels anys 333, un pelegrí anònim de les Gàl·lies va arribar a Jerusalem i descriu en unes notes de viatge les seves impressions. Ressenya el que veia i tocava: la casa de Caifàs, la columna de la flagel·lació, el pretori de Pilat, i afageix: «He pujat al turó del Gòlgota on Crist fou crucificat. Un cop de roc es trobà la gruta on fou enterrat el seu cos i on ressuscità el tercer dia. D'aquí es va a la serralada de les Olivetes, on Jesús es va acomiadar dels discípuls abans de la seva Passió i Mort». Eusebi de Cesària li devem moltes coses sobre l'emperadriu, santa Elena, com a resultat del seu viatge a Palestina l'any 326, ordenà construir la basílica de Santa Maria i l'església de l'Hort de Getsemani

Pels anys 400 tenim el testimoni de sant Jeroni. Aquest exegeta insigne de la Bíblia escriu: «Veïer els Sants Llocs forma part de la meva fe.»

Efervescència religiosa a partir del segle IV

Una altra prova dels antics pelegrinatges a Terra Santa ens ha arribat pels escrits d'una tal Egèria. Des de Finesterra féu un llarg viatge per tot el món conegut llavors. D'ella, l'abat Valeri a meitat del segle XIII diu que «inflamada Egèria pel desig de la divina gràcia i guiada pel Senyor, va arribar als llocs del Naixement, de la Passió i Mort de Crist i va visitar diversos sepulcres per fer pregària i trobar motius d'edificació espiritual.» Ella mateixa escriu: «He visitat el sepulcre del profeta Job per implorar la gràcia de la pregària confiada.» I comenta que duia sempre a sobre la Bíblia perquè «desitjava contemplar els Llocs Sants narrats per les Sagrades Escripures».

Tot i la gran aflluència d'antics pelegrins, la fervescència religiosa s'inicia propiament a partir del segle IV. Els motius són sempre els mateixos: pregar, veure i trepitjar —per dir-ho d'una manera— els miste-

Santa Brígida, pelegrina, embarca per visitar els Sants Llocs

ris de Crist. Els pelegrins rivalitzen per adquirir relíquies de la *vera creu*, i no falten abusos de guies locals, interessats òbviament per capitalitzar aquest o aquell lloc, quan es discutia entre dos o més punts geogràfics

serà veure'l de cara a cara, immortal i gloriós, i seguir-lo eternament entre els elegits per les riberes florides de la vera pàtria!»

Viatges organitzats per la «Custòdia de Terra Santa»

Mossèn Cinto Verdaguier, pelegrí

En èpoques posteriors i molt més recents, savis, historiadors, poetes i escriptors han deixat escrites les seves impressions del seu viatge a Terra Santa. Entre ells fem esment de Mn. Cinto Verdaguier, autor del llibre en prosa, *Dietari d'un pelegrí de Terra Santa*, que recomanem als pelegrins catalans d'avui. Es palpa la fe i devoció del gran poeta, així com les belles descripcions que fa de cada lloc visitat i l'amor que mostra vers els franciscans, custodis del Llocs Sants. Transcrivim només un paràgraf en el català de l'època:

«Gràcies infinites al bon Jesús, que deixant-me —encara que indigne— celebrar la santa Missa en son riant bressol i en son gloriós sepulcre, m'ha deixat veure no sia més que un raig de llum de sa cara: jo guardaré aqueixa visió, jo estotjaré aqueix ressol en lo bell fons de la meva ànima; jo en dauraré mos records i n'enjoiaré més esperances; jo en filaré mes darreres cançons, i en teixiré mos darreres versos. Si m'ha sigut tan dolç veure els serrats i boscuries, les roques i els monuments que vegegen a Jesucrist, ha dos mil anys, si m'ha sigut tan plaent seguir ses passes ja mig esborrades per los camins pedregosos i plens d'espines d'aquest miserable desterro, què

No tenim una estadística exhaustiva del nombre de pelegrins que cada any visiten el país de Jesús. Parròquies, centres de culte, institucions catòliques i diverses agències organitzen viatges d'aquests. *Catalunya Cristiana* té un departament de pelegrinatges als santuaris més famosos del món, entre ells els Sants Llocs.

Per la seva importància i experiència, cal posar en relleu les pelegrinacions que organitza la *Custòdia de Terra Santa* a través de les seves delegacions. Des que sant Francesc d'Assís visità Palestina, els franciscans han romàs allà fa vuit segles. Avui, 360 religiosos d'aquest orde formen la Custòdia, institució que representa oficialment l'Església catòlica en el país de Jesús. Una de les seves missions és promoure aquests viatges, duent com a guia un franciscà especialitzat, que celebra diàriament l'Eucaristia en cada lloc pel grup de pelegrins.

La Custòdia de Terra Santa té delegacions a tot arreu del món. A Espanya, en les principals capitals, i a Catalunya, la seva seu radica al c. de Calaf, 16, i organitza pelegrinatges amb una mitjana de 45/50 persones cada una. En la seva oficina atén els interessats, facilitant-los Bíblies, Evangelis, llibres, revistes, guies, mapes i tota mena de records de qualitat artística i religiosa, que recorden els principals misteris de Crist, de Maria i dels santuaris tan venerats.

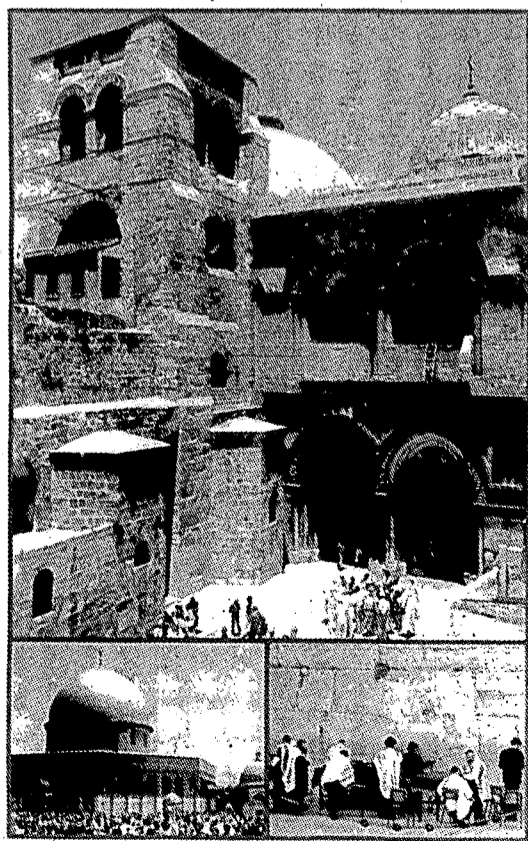
La col·lecta de Divendres Sant, per disposició de la Santa Seu, està destinada íntegrament per als Sants Llocs de Terra Santa

DIVENDRES SANT TERRA SANTA

Sant Antoni, Protector de la Custòdia de Terra Santa 1773 Custodiari del Sr. Viquezalet (1198-1098)

Prega i Col·labora amb els SANTS LLOCS

JERUSALEM, PATRIA ESPIRITUAL DE TOTS ELS CREIENTS (Juan Pablo II)

Cartes

◆ A propòsit del Concili de l'Església catalana

Sr. Director:

Vaig assistir a una xerrada-informativa de la marxa del Concili Català.

Parlant d'Evangelització, i en un moment donat, el conferenciant deia que calia anar a trobar les persones en els seus ambients amb la finalitat de parlar-nos de Crist.

Vaig recordar la força d'un Moviment d'Església que anomenaven Curssets de Cristianitat, i que potser amb errors propis de tot allò fet per homes i també d'una determinada època (em consta la seva evolució), lluitava amb entusiasme en aquesta direcció, malgrat que no va ser mai massa ben rebut en el si de la majoria de Comunitats Parroquials.

Demanem un aire nou i renovador, i quan potser l'esperit bufa enmig nostre, tanquem les portes per por al corrent d'aire que ens faria volar els nostres tancats esquemes, (potser de vegades obsolets i rovellats) però que són tan nostres, que no tenim en el fons, cap intenció de canviar-los.

No ens agrada la forma i malmetem el contingut.

Vaig sortir de la xerrada, trista, i pensant si

realment l'església-institució en Concili a Catalunya, busca realment que la gent visqui l'esperit de l'evangeli, o només té por que se li ensorri la barraca per l'allunyament de la gent i la falta de vocacions.

M. SABADELL PLANA
Barcelona

◆ ¿Què passa amb el Concili Tarraconense?

Sr. Director:

Jo diria que els bisbes ho saben, encara que personalment no s'ho acaben de creure i veuen per altra banda com les forces motores de l'Església s'ho creuen menys, sinó que alguns ni tan sols s'ho han plantejat.

Tothom i en especial cada un dels components conciliaris, vol renovar l'Església, però, de moment i abans d'entrar de ple en el tema III, les rutinàries bones intencions no donen pas a l'entrada de l'alenada de l'Esperit.

Al meu entendre, no és possible renovar l'Església si les forces motores, no es converteixen. Crec que la majoria de vegades, la seva imprescindible activitat i el seu protagonisme actiu, no deixa pas a les imprescindibles estones de reflexió i de pregària on Déu ens parla a cau d'orella.

El Poble de Déu, humil i senzill, amb esperit

pobre, deambula *com ovelles sense pastor*. L'esnobisme actual del Cristià i la necessitat per a mi inacceptable i increïble, de no disgustar al món, de no molestar els criteris i les modes de l'entorn, fer-se veure com a cristià actiu i modèlic (admirable pels que no ho son), l'adaptació a la cultura i la societat del moment, ser *agosarat* i ser *responsable* o bé seguir el tarannà del temps, entre altres coses, ha fet del Catòlic una figura menyspreada, burlada, hipòcrita, de la qual es pot dir que no li engalza doctrina i vida. Pot ser que per aquest motiu és més fàcil sentir *sóc Cristià* que *sóc Catòlic*.

Doncs bé, en l'actual Concili Català, la gosadia, valentia i el retorn al vertader camí que Crist ens ha manat seguir per arribar al Pare, només pot passar per la creu: la humilitat, la renúncia al benestar, la comoditat i beneplàcits del món. La creu també vol dir, portar *espasa i no pau al nostre món*. Ja n'hi ha prou de tanta política, de tant quedar bé i de figurar davant els altres... a les places, bancs de l'església i posar-se llargues filacteries, tot per ser admirats pels altres. La nostra conversió comença per oferir els nostres privilegis i riqueses, —i amb això no em refereixo expressament, ni tan sols a les materials—, i continuar en l'acció i la pregària continuada per a demanar el perdó i l'ajut necessari per seguir endavant.

M. MORELL
Barcelona

◆ Agraïment de la mare d'un sacerdot

Sr. Director:

Cada any, al mes de març, en entrar a la Parròquia, em sorprèn agradablement el cartell que anuncia el Dia del Seminari. El d'aquest any amb el dibuix d'una mà (penso que pot ser la d'un sacerdot) que encaixa amb una altra que sembla la d'una persona necessitada, m'ha fet recordar les vegades que trobant-me en situacions difícils durant la meua llarga vida, sempre han estat els sacerdots els qui m'han ajudat.

És per tot això que prego per als Seminaristes, futurs sacerdots i demano al Senyor que els concedeixi molta fe, molta esperança i molta caritat, així com també una mica de saviesa, una mica de feina i una mica d'alegria.

I com a mare que sóc d'un sacerdot, també prego per les mares dels Seminaristes, a les quals recomano que demanin a la Verge Maria, mare del primer sacerdot, que els concedeixi la gràcia de poder acompanyar a l'altar el seu futur sacerdot.

Gràcies a totes les persones que varen pregar per al meu fill sacerdot.

M. MARTÍ I ALSINA
Tarragona

Retalls

Newsweek (6-II-95)

Restaurar la vergonya

«Una major facilitat per avergonyir-se de tenir fills il·legítims i de divorciar-se faria més a favor dels nens que qualsevol retall d'impostos o qualsevol programa de govern», diu David Blankenhorn, que acaba de publicar un important llibre titulat *Fatherless America*. «Tenir compassió no significa acceptar qualsevol conducta. I jutjar no implica intransigència». Més que estigmatitzar només a les ma-

res solteres, l'important per a Blankenhorn és que compreguem que, quan treiem importància a la funció del pare o contribuïm en la ruptura de la família estenem un missatge molt nociu.

Aquí hi ha el principal problema pel que fa a la vergonya: és molt més senzill jutjar els altres que jutjar-nos a nosaltres mateixos. Si es tracta de maltractes a nens o de conduir sota els efectes de l'alcohol, és molt clar. Però qüestions com tenir fills sense casar-se o el divorci ens toquen més de prop. Amplis sectors de la classe mitjana —per no esmentar famosos personatges del món de l'espectacle, dels negocis, de la política o dels

mitjans de comunicació— s'han divorciat o han abandonat els seus fills. Una mica d'hipocresia per la seva part no hauria d'impedir-los participar en la recuperació moral. Si la hipocresia fos un obstacle, res no podria canviar mai. Però és cert que la hipocresia fa que la transformació sigui més lenta. (...)

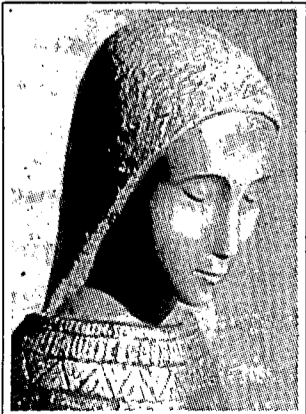
Restaurar la vergonya exigeix fer judicis de valor, cosa que ens converteix en personatges incòmodes. Però en el llibre *The Spirit of Community*, el sociòleg Amitai Etzioni (...) escriu que és preferible «passar-se d'estricta» a quedar-se «paralitzat per por a ser tingut per un hipòcrita». De fet,

pot esdevenir que restaurar el sentit de la vergonya requereixi ni més ni menys que intolerància, paraula molt desprestigiada els darrers anys. Vergonya significa ser intolerant amb certs tipus de comportament que són il·legals o que senzillament destrueixen el contracte social. Els americans han estat molt intolerants amb costums com fumar en públic o vestir-se amb pells, però qüestions més importants, de major transcendència social —el sexe i la família— encara es consideren, a vegades, immunes al judici d'un observador exterior.

Amb altres paraules, necessitem restaurar el sentit de la vergo-

nya pensant que no sols en els desvergonyits d'ara, sinó sobretot en els del futur, en la gent que podria educar-se en un món on els criteris morals siguin més clars. I en definitiva, pensant tant en els que acaten la llei com en els que la incompleixen: hi ha en joc la brúixola moral del país. Avergonyir i castigar els que es comporten malament és exemplar: ajuda a formar el sentit moral. Es produeix una catarsi. Si la gent creu que es demanaran comptes als qui obrin malament, tindrà una mica menys de cinisme. (...)

Jonathan Alter
Pat Ningert

Imatges en dolomia —pedra del Pirineu— reconstruïda i amb acabat policromat, o bé en marfilina (blanques), fetes a mà per les Monges Betlemites als seus tallers artesanals.

COMANDES:

Per telèfon, al núm: (93) 301 37 18, o bé per correu, enviant la Butlleta de Comanda als:

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pça. Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona.

També s'hi poden adquirir personalment, i a LA FORMIGA D'OR: Avda. Portal de l'Àngel, 5.

DEMANEU EL CATÀLEG D'ARTESANIA IL·LUSTRAT.

ARTESANIA DE LA FAMÍLIA MONÀSTICA DE BETLEM

Un bon regal de Primera Comunió

BUTLETA DE COMANDA

EN DOLOMIA:

- MdD Benaurada . . . 18.100.-
 MdD a Natzaret . . . 15.000.-
 MdD romànica . . . 17.000.-
 MdD amb l'infant . . . 9.000.-
 MdD Torre de David. 11.200.-
 Anunciació 6.800.-

EN MARFILINA:

- Díptic MdD i Salvador 6.400.-
 Santa Anna 11.500.-
 Sant Crist 5.200.-

nom i cognoms

adreça

població

codi postal

telèfon

Demano les imatges assenyalades al marge, per un valor de +510.-* = Pts.

* (són les despeses d'embalatge i tramesa)

Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

Ho pagaré contra reemborsament.

Signatura:

..... de de 1995

«Victimae paschali laudes»

Pere Tena
bisbe auxiliar de Barcelona

Un dels textos més entranyables de la litúrgia romana del diumenge de la Resurrecció és la Seqüència *Victimae paschali laudes*. És un text esplèndid que ens ve de l'Edat Mitjana, i porta l'aire de representació del misteri del sepulcre buit. La melodia gregoriana que l'acompanya és d'una bellesa extraordinària, i per als qui hem celebrat la litúrgia en llatí durant una bona part de la nostra vida, esdevé una evocació plena de ressonàncies de les Pasques celebrades. Johan Sebastian Bach va incloure aquesta melodia en una de les seves cantates de Pasqua, mostra de la seva popularitat.

Més enllà, però, dels aspectes estètics, la Seqüència *Victimae paschali laudes* és un autèntic brodat de textos per la confessió eclesial de la fe en la victòria pasqual del Crist. En aquest sentit, és un dels elements de referència de la nostra contemplació, que es transforma en lloança.

Els cristians immolín un càntic triomfal a la víctima pasqual

Heus aquí la primera invitació, que evoca el text baptismal de la 1a. carta de Pere, 2,5: «Vosaltres... formeu una santa comunitat sacerdotal que ofereixi víctimes espirituals agradables a Déu per Jesucrist». Estem, doncs, en l'evocació de la condició sacerdotal del poble cristià: «Immolar un

càntic triomfal» és el mateix que oferir un sacrifici de lloança. És el càntic els redimits, a l'Apocalipsi: «Entonaven un càntic nou que deia: ...Digne és l'Anyell que ha estat degollat... (5, 9.12). L'Anyell és Crist, la nostra Pasqua. La Seqüència segueix en la litúrgia romana, la lectura de 1 Cor 5,5, en la qual Crist és anomenat «la nostra Pasqua» i precedeix immediatament la narració del descobriment del sepulcre buit. La invitació té un sentit d'actualització, en la litúrgia, d'allò que fou l'experiència original, i d'anunci del que és la lloança perenne en el futur de Déu, on l'Anyell regna.

Morint l'Anyell, la guarda d'ovelles redimí. Crist, innocent, els pecadors amb el Pare reconcilia

Amb dues frases de ressò bíblic, s'anuncia el misteri: redempció i reconciliació. La primera evoca sobretot l'Apocalipsi i la conclusió de la carta als Hebreus 13,20-21. Crist és alhora l'Anyell i el pastor que dona la vida per les ovelles. La segona, es refereix més aviat als temes paulins de la 2 Cor 5,17-21. Crist —com Anyell i Just innocent— reconcilia els pecadors amb el Pare del cel. Amb aquestes dues vessants del misteri es contempla la totalitat: la redempció és sobretot l'aspecte de conquesta, de victòria; la reconciliació és l'aspecte de comunió retrobada, de misericòrdia del Pare que torna els fills a la casa que els correspon, per l'obra del Fill.

Lluitaren vida i mort en lluita sense mida. El rei de vida, mort, ja regna amb nova vida

Per bé que és difícil copsar tota la força i la bellesa del text llatí quan es llegeix en una versió, la força de les idees es manté vigorosa. És la meditació sobre el misteri confessat en els versos anteriors: una lluita entre la Vida i la mort. Crist és la Vida!

El conflicte entre la Vida i la mort és contemplat com un duel, un desafiament total. El resultat és insospitat: el Rei de la vida sembla vençut, però a través d'aquesta aparent victòria de la mort, Ell obté la reialesa com a Vivent pels segles dels segles: «*Dux vitae mortuus, regnat vivus*». Serà així com es manifestarà al vident de l'Apocalipsi, a l'inici de la revelació: «Vaig ser mort, però ara sóc el Vivent pels segles dels segles!» (Apoc 1, 18).

En aquests pocs versos hi ha la formulació sintètica de la fe pasqual, es recullen els ecos del Pregó de Pasqua i concorden amb el prefaci I de Pasqua: amb la seva mort, Crist ha destruït la nostra mort, i amb la seva resurrecció ens ha tornat la Vida.

Quan aquest any cantem les estrofes del *Victimae Paschali* sorgeix espontàniament la referència a la recent Encíclica de Joan Pau II: L'Evangeli de la vida! «En Jesús, "Paraula de vida", s'anuncia i es comunica la vida divina i eterna. Gràcies a aquest anunci i a aquest do, la vida física i espiritual de l'home, inclosa la seva etapa terrena, troba plenitud de valor i de significat: en efecte, la vida divina i eterna és el fi vers el qual està

orientat i cridat l'home que viu en aquest món. L'Evangeli de la vida abraça d'aquesta manera tot el que l'experiència mateixa i la raó humanadiuen sobre el valor de la vida, ho acull, ho eleva, i ho porta al seu terme» (n. 30).

Digueu-nos, oh Maria, ¿què heu vist en el camí? —La tomba que va obrir el Crist quan ressorgia... i el Crist vivent i gloriós...

L'Església dialoga amb Maria. Es tracta d'una evocació de les dones que anaren al sepulcre de bon matí, per ungir el cos de Jesús. L'Església d'Orient les venera, en un dels diumenges de Pasqua: les Mirròfores (que porten mirra). A Occident es parla, popularment, de les tres Maries. Entre elles, ocupa un lloc destacat Maria Magdalena en l'evangeli de Joan. La pregunta es fa a Maria —no la Mare de Déu— a partir de l'evangeli de Mateu, que explica una aparició a les dones, quan aquestes surten del sepulcre després de l'anunci de l'àngel. Per això la Seqüència parla del sepulcre, dels àngels, i del Crist mateix. El testimoni de les Maries és un dels elements de la narració pasqual que més caldria subratllar quan parlem del testimoni propi de tot cristià, home o dona. Elles porten als deixebles l'encàrrec del Senyor: «Aneu a Galilea! Allí em trobareu». El nostre testimoni pasqual als germans continua essent el mateix: Enmig del món, de la vida de cada dia, podeu retrobar al Senyor Ressuscitat que està sempre amb nosaltres, en la Paraula, en els sacraments, sobretot en l'eucaristia! Trobar-lo amb els germans i en els germans.

Lectures Bíbliques

Diurne de Pasqua (missa del dia)

Lectura primera Ac 10:34a,37-43

Després d'haver ressuscitat d'entre els morts, nosaltres hem menjat i hem begut amb ell

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom».

Salm responsorial 117:1-2, 16ab-17, 22-23 (R.: 24)

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.

Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R.: Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.

O bé:
Al-leluia

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. **R.**

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. **R.**

Lectura segona Col 3:1-4 (O bé: 1C 5:6b-8)

Cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de

glòria.

Després de la segona lectura hi ha l'himne anomenat «Seqüència»

Al-leluia 1C 5:7b-8a

Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat: celebrem en el Senyor la festa de Pasqua.

Evangelí Jo 20:1-9

Havia de ressuscitar d'entre els morts

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(cicle dominical: C; ferial: 1)

(Salteri: setmana 1)

ABRIL

16. Comença el temps de Pasqua

DIUMENGE DE PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR. *Vetlla.* Significatius textos de la Llei i dels Profetes, i Romans 6:3-11 / Salm 117 / Lluc 24: 1-12. *Missa del dia:* Fets 10:34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3:1-4 (o bé 1 Corintis 5:6b-8) / Joan 20:1-9 (o bé: Lluc 24:1-12). *Evàngeli Missa vesperina:* pot ser Lluc 24:13-35.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Toribi de Liébana, b.; Caius, Clemenci, Luperci, Marcial, Evenci, i altres martirs, a Saragossa; Patern, b.; Stes. Engràcia, vg. i mr.; M. Bernadeta Soubirous, vg.

17. Dilluns. Octava de Pasqua. Lectures: Fets 2:14.22-33 / Salm 15 / Mateu 28:9-15.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Anicet, p. mr.; Robert, ab.; Elies, prev.; Isidor i Pau, mjos. mrs.; Beata Maria Anna de Jesús, vg.

18. Dimarts. Octava de Pasqua. Lectures: Fets 2:36-41 / Salm 32 / Joan 20:11-18.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Apoloni, sen. mr.; Eleuteri, b. mr.; Perfect, prev. mr.; Galdí, b. i card.; Sta. Antia, mr.; Beat Andreu Hibernón, ofm.

19. Dimecres. Octava de Pasqua. Lectures: Fets 3:1-10 / Salm 104 / Lluc 24:13-35.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Lleó IX, p.; Vicenç, Expèdit, Hermògenes, Sòcrates, Ruf, Timó i Galata, mrs.

20. Dijous. Octava de Pasqua. Lectures: Fets 3:11-26 / Salm 8 / Lluc 24:35-48.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Sulpici, Servilià, Crisòfor, mrs.; Teòtim, b.; Sta. Agnès de Monte Pulciano, vg.

21. Divendres. Octava de Pasqua. Lectures: Fets 4:1-12 / Salm 117 / Joan 21:1-14.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Anselm de Canterbury, b. dr.; Abdécalas, prev. mr.; Isaci, Apoloni i Silvi, mrs.

22. Dissabte. Octava de Pasqua. Lectures: Fets 4:13-21 / Salm 117 / Marc 16:9-15.

ALTRES CELEBRACIONS: Caius i Soter, p.p. mrs.; Apel·les i Luci, deix. de Jesús; Miles i Bicoi, bs. mrs.; Aitalas, prev. mr.; Azadanes, diac. mr.; Stes. Tàrbula, vg. mr.; Senorina, abdsa.

Retrats bíblics intencionats

A la caça de dones

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Aquests dies a la TV han tomat a parlar d'aquella població de l'Aragó que va utilitzar estratagemes propagandístiques per solucionar la manca de dones. Els solters per força organitzaren autocars i festes locals per atreure solteres amb ganes de trobar marit. I sembla que la cosa va reeixir.

Hom està acostumat a sentir que falta aigua, que manca la pasta de paper per fer diaris o que la collita de l'oliva disminueix, però sorpren assabentar-se que en un poble no tinguin prou dones per poder formar famílies.

(Sempre recordaré el que em va passar a Kefar-Kanna —probablement l'antiga Canà de Galilea—, se'm va apropar

«Al principi Déu creà el cel i la terra»

(Gn 1:1-2:2)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Una lectura profètica

La primera lectura que escoltem és la de l'anomenada creació del món i de l'home. «Al principi Déu creà el cel i la terra» (v. 1). L'expressió *al principi* no descriu cap temps còsmic ni cronològic-històric, sinó que assenyala un temps teològic: el temps de l'acció de Déu. No es tracta, doncs, del començament puntual del món, com si l'autor sagrat s'hagués proposat donar-nos una crònica periodística en directe. El que l'autor sagrat ens ofereix és com un paradigma de tota l'acció de Déu a través del temps, del que fou, és i serà, i que l'home sols pot captar i entendre en termes de temps històric, però que per a Déu és absolutament present. Per això no podem dissociar l'expressió *al principi* del verb *creà*. El terme hebreu *bara* —crear— es fa servir en la Bíblia per expressar la gratuïta i magnífica acció de Déu. L'acció de Déu tant en la naturalesa com en la història, que en definitiva és el marc de la revelació de l'acció salvadora de Déu. La creació no és un acte puntual que fou, sinó una acció continuada que acabarà —es completarà— quan el Crist ressuscitat, «a la fi posarà el Regne en mans de Déu, el Pare» (Cnf. 1Co 15:20ss.). Així Gn1, d'una manera condensada i pedagògica, ens diu com ha de ser el món al final de la història, presidida tota ella per l'acció salvadora de Déu: sostret del caos, que una i altra vegada emergeix en el devenir humà, el món arribarà amb tota la humanitat al dia del gran repòs —el *sàbbat*— de Déu.

La història del món en sis dies

«A una paraula seva —la de Jahveh—, tot començà, a una ordre d'ell, tot existí» (Salm 33:9). Sis dies són la representació de la totalitat de la història humana, en la qual Déu fa la seva obra i l'home es va realitzant. L'autor de la perícopa no ens ofereix una lliçó de ciències naturals, sinó una reflexió creient, arrelada en la fe d'Israel, tot i que se serveix, a manera d'imatges pedagògiques, dels coneixements d'observació i culturals del seu temps. Així ens diu que, durant els quatre primers dies, Jahveh, que amb el seu esperit —el *vent de Déu*— batia les ales sobre el caos (v. 2), diu la seva paraula creadora i prepara els espais, que en els dies cinc i sis emplenarà d'éssers vivents, comptant-hi al final, l'home. El relat ens va repetint una i altra vegada el *Déu digué*. Vençut el caos, Déu ordena el món i sorgeix els cosmos. És la paraula de Déu qui ho fa. No una paraula màgica, com si fos

la d'un prestidigitador, sinó la paraula creadora, profètica, que revela la voluntat eficaç del Senyor. Paraula, que no sols fa el que diu a l'acte, sinó que segueix la seva obra *recreant-la*, sostenint-la, portant-la, a la plena realització. «Si els retireu l'alè, expiren les vostres criatures i tornen a la pols d'on van sortir» (salm 104:29). Paraula que crida el món i l'home del no ser a ser, paraula de benedicció, de fecunditat i de trajectòria de futur, paraula creadora, salvadora, en el sentit de realització plena: «Déu ho veié, i era bo» (v. 18b), se'ns va repetint. I al cim de tot, sotmetent-li tota la creació, fa aparèixer l'home, obra especialíssima de Déu: «Déu digué: Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres» (v. 26a). Comença el temps de l'home, la història de la humanitat, manifestant d'entrada allò que per voluntat de Déu l'home és i està cridat a ser: imatge de Déu.

L'home camina cap al «sàbbat» etern

«Déu creà l'home a la seva imatge, el creà a imatge de Déu; creà l'home i la dona» (v. 26b). La frase és d'una sobrietat extrema, d'expressió eminentment catequètica. Expressió de fe. L'home és alhora fruit de la paraula i de l'acció de Déu: «Déu digué: Fem l'home». I l'home fou. Imatge de Déu per la paraula i per l'acció. L'home —home i dona, la humanitat— que marxa cap al futur, responsabilitzat de la tasca que el Senyor li encomana: «Sigueu fecunds, multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la» (v. 28a). Creat l'home, Déu no diu que el que ha fet és bo, sinó que el beneeix —diu bé de l'home—, i la benedicció és vocació —cria— a marxar endavant i realitzar-se en la història. Vocació a ser i a ser home i dona humans. «Així quedaren acabats el cel i la terra amb tots els estols que s'hi mouen. Déu acabà la seva obra al sisè dia» (2:1-2a). ¿Final o principi? Principi del temps i de la història, que no queden fixats, encantats, com en un meravellós quadre de museu. Imatge de futur, realitat de present. «Hi hagué un vespre i un matí, i fou el sisè dia», ens diu el text bíblic. Aquest sisè dia es va allargant: sorgit del vespre, som en el matí del temps de la història. Un matí sense vespre, ple dia de marxa i de treball, de realització. «I al dia setè reposà de tota l'obra que havia fet» (v. 2). El dia setè és el de l'eternitat, el de l'ara constant de Déu, el *sàbbat* etern, el dia del repòs en Déu de la humanitat. És cap allà que anem. Per això, caminant cap a la llum de Pasqua, contemplem en aquesta primera lectura l'obra total de Déu, des del principi fins a la fi: Pasqua és la irrupció en el nostre món i el nostre temps del *sàbbat* etern, el setè dia de la creació, per la resurrecció de Jesucrist.

un home i em va preguntar d'on era, i immediatament em digué: vull una dona. Ho va dir com qualsevol criatura demana un caramel o se't penja del braç esperant unes monedes. En la meya vida m'han demanat moltes coses i he ajudat a trobar-les amb més o menys èxit. Però no havia rebut mai una sol·licitació com aquella. Confesso que no vaig saber què contestar i, en francès, em vaig escusar com vaig poder i me'n vaig anar confós, sorprès i insatisfet de mi mateix. En el meu interior, un trosset del meu ésser, reia).

El que explico concorda d'alguna manera amb allò que va passar antigament amb una tribu d'Israel, la de Benjamí per ser més exactes. A causa del seu comportament i de la ferotge venjança de les altres onze tribus, la petita resta de components que quedaren, es va veure privat de dones amb les qui contraure matrimoni. Els que havien provocat la situació també lamentaven l'extinció de tota una tribu d'Israel. I acudiren a mètodes més expeditius que els dels aragonesos: buscaren alguna població culpable d'insolidaritat, i quan la

van trobar, exterminaren totalment els seus habitants, excepte les dones per casar, que deixaren que se les enduguessin la tribu dels solters. Com que no n'hi havia prou, organitzaren una festa, i quan les noies ballaven alegres, tot ignorant el que els esperava, deixaren pacíficament que fossin raptades pels benjaminites. No podien donar-les lliurement perquè s'havien jurat de no fer-ho, però podien deixar que les raptessin.

Tal com passa amb moltes narracions bíbliques, sembla que el relat té un rerefons més alegre i menys tràgic. Són historietes que explicaven les donzelles que pujaven a Siló en dies de gran festa, esperant trobar marit.

El relat d'aventures i violència, una mena de pel·lícula d'indis però més sagnant, es troba al final del llibre dels Jutges, exactament en els capítols 19 i 21. Hom es pregunta quin missatge espiritual rodeja la narració, tal vegada només l'ensenyament de solidaritat i de projecte històric de tot un poble responsable del seu destí, que encara no havia descobert el respecte a la vida humana.